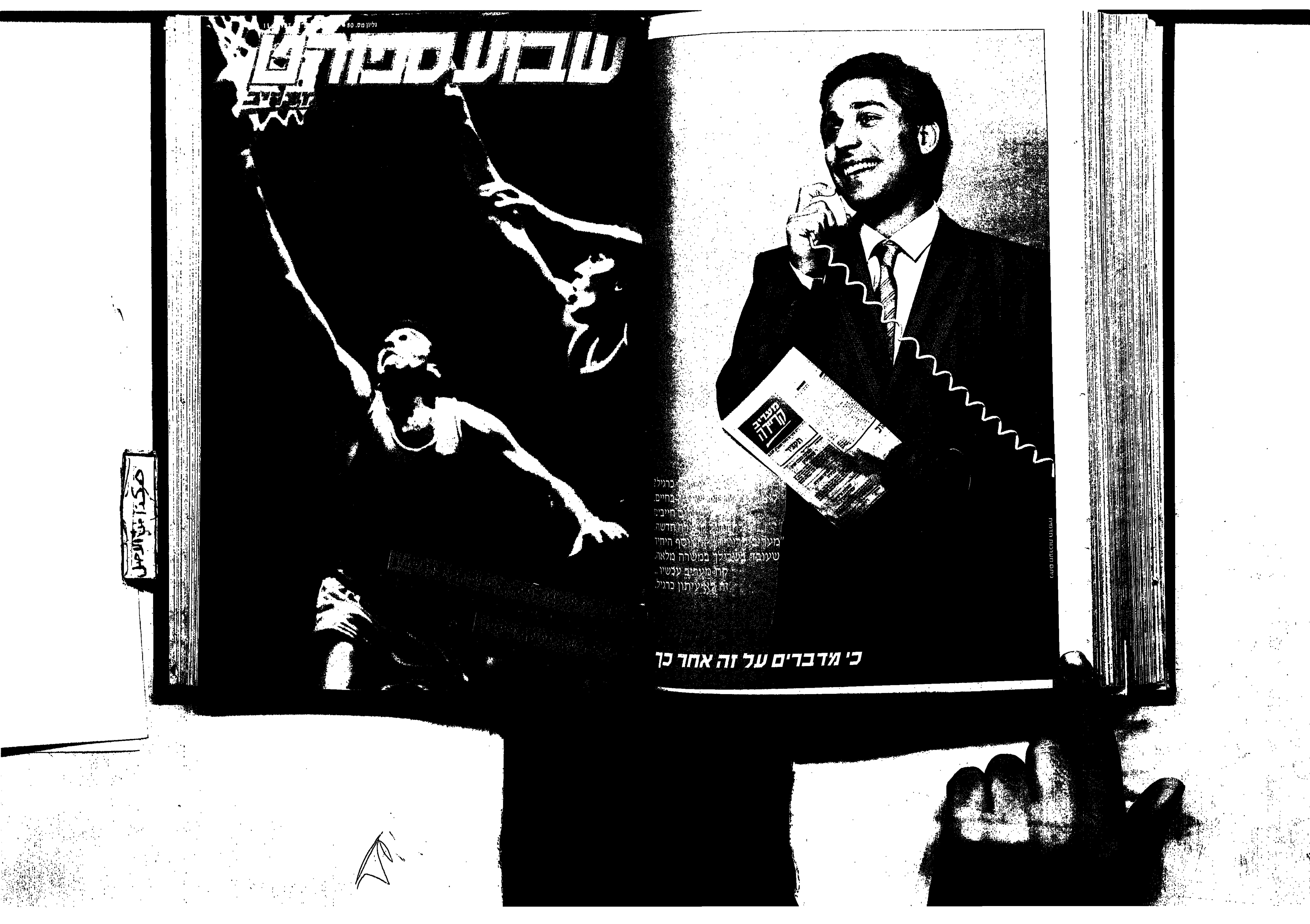

גליון מס. 80
שבוע ספורט
כי מדברים על זה אחר כך

האירופים שלנו

בשבוע הבא, ביד־אליהו, "חגיגה חרשה": נבחרת אירופה בכדורסל מול מכבי תל־אביב, במשחק ההוקרה והפרידה מלו סילבר ■ עד כה, מאז הוקמה נבחרת אירופה, לפני 23 שנה, הופיעו בה ארבעה ישראלים והחמישי יופיע בה בשבוע הבא ■ הרשימה – מרשימה ומעוררת זכרונות טובים מימים נפלאים שידע הספורט הישראלי: תני כהרמינץ היה הראשון ואחריו באו טל ברודי, מיקי ברקוביץ' ולו סילבר. אליהם מצטרף עתה, כדי להשלים חמישיה מפוארת – דורון ג'מצ'י. עוד ציון־דרך חשוב בקריירה של מי שנחשב ל"יורש" ■ כל החמישיה באו מאותו מקום – מכבי תל־אביב ■ הסטוריה של נוסטאלגיה ■ אלו היו הרגעים היפים של הכוכבים הגדולים שלנו (בעמודים הבאים)

שבוע ספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

לו סילבר במדי מכבי ת"א. בשבוע הבא יהיה "חתן השמחה" במשחק נגד כוכבי אירופה (צילום: עדי אבישי).

מה בגליון

האירופים שלנו

משה גורלי

על המפה של נבחרת אירופה, העלה אותנו תני כהן־מינץ. במאי 1964 היה תני הישראלי הראשון שניצח את ריאל מדריד, כאשר זומן להופיע במדי נבחרת אירופה וסייע לה לנצח במדריד 91–87. ברשימת הקולעים היה השני, 13 נקודות, אחרי קוראץ' הגדול – מכונת הסלים הראשונה ביבשת – שצבר אותו לילה 37 נקודות (ראה עמוד 6).

11 שנה אחר־כך נפרדה אירופה מתני, בתל־אביב. לעיני 10 אלפים צופים ביד־אליהו, ביניהם "ידיד המחלקה" משה דיין ו"אפיפיור הכדורסל", מזכ"ל פיב"א בורה סטאנקוביץ', גברה נבחרת אירופה על מכבי ת"א 115–88. ישראל נפרדה אז מהסנטר הכחול־לבן הראשון שלה – ובינתיים גם האחרון – שהעמידה אי־פעם.

נבחרת לאירועים מיוחדים

נבחרת אירופה היא למעשה נבחרת פיב"א, ההתאחדות הבין־לאומית בכדורסל. פיב"א ממנה את המאמן והמנהל ובהתייעצות עימם היא מזמנת את השחקנים. הנבחרת מוקמת להופעה באירועים מיוחדים ובמיוחד למשחקי פרידה משחקנים־כוכבים שהופיעו בשורותיה. לבד מכהן־מינץ הופיעו עד כה שלושה ישראלים נוספים בנבחרת זו והחמישי – בדרך: דורון ג'מצ'י. בשבוע הבא, תיפרד אירופה מלו סילבר. זו תהיה הופעתם השלישית של כוכבי אירופה בישראל, לאחר הפרידה מטל ברודי בספטמבר 1980. את המספר הגדול ביותר של הופעות בנבחרת האירופית רשם מיקי ברקוביץ' – חמש.

מי מהישראלים ומתי שיחקו בנבחרות אירופה השונות?

PALACIO DE LOS DEPORTES - MADRID
17 DE MAYO DE 1964 · 20,30 HORAS
BALONCESTO
REAL MADRID
EUROPA
FIBA

הכרזה הצבעונית שפורסמה לקראת הופעתה הראשונה של נבחרת אירופה במשחק עם "ריאל" במדריד.

נבחרת אירופה בהנהגת המאמן ג'יאנקרלו פרימו (איטליה) עם עוזרו דיאז מיגל (ספרד), נפרדה ביולי 1978 ב'פאביליון' במדריד מקליף לויק ו־ויסנטה ראמוס. מיקי וטל הוזמנו, יחד עם היוגוסלאווים קיצ'נוביץ', דליבאסיץ', דליפגיץ' ויירקוב, האיטלקים מנגין, באריוויירה וקאררו, הצ'כי בראבאנץ והספרדי סאנטיליאנה. הרוזמן ולא הגיע: הסובייטי המצויין סרגיי בלוב. ההשערה היתה ששלטונות ברה"מ לא התירו לו לשחק יחד עם הישראלים.

האימונים לקראת המשחק היו רציניים ומתישים. המאמנים ניסו לגבש צוות, מאוסף הכוכבים הענק הזה – אך הפעם ללא הועיל. ריאל ניצחה 119–102. ברודי כוכב בחמישייה הפותחת, אך הוחלף לאחר

נבחרת אירופה במשחק במדריד ב־1978. עומדים, מימין: ג'יאנקרלו פרימו (מרכיב), דינו מנגין, אנטוניו דיאז מיגל (מאמן), סנטיליאנה, יירקוב, דליפאגיץ', באריוויירה ורופא הנבחרת. כורעים: בראבנץ, דליבסיץ', קארוו, טל ברודי, קיצ'נוביץ' ומיקי ברקוביץ' (צילום: אוגוסטין ווגה, מאדריד).

ארבע דקות מבלי שקלע. מיקי שיחק 20 דקות, קלע 10 נקודות והיה ממצטייני המשחק.

הפרידה מגופיה מס. 6

בספטמבר 1980 נערכה הפרידה מטל. יד־אליהו התמלא, כרגיל עד אפס מקום. 10 צופים צופים. מן התיקרה השתלשל מובייל ענק – הסיפרה 6. האציל בספורטאינו, חתן פרס ישראל, טל ברודי, בעל הגופיה מס. 6 – נפרד מהמשחק.

נבחרת אירופה, במשחק הפרידה, נוצחה בידי מכבי ת"א 92–93. וויין בראבנדר וברודי, החברים הטובים, פתחו בסל לכל צד. הטקס היה מרגש והמשחק – צמוד, אשר בסיומו פנה טל לפרוייקטים חינוכיים, לא לפני שהניגש אל חבורת הנכים שמלווה באורח קבוע את מכבי בפינת האולם ולחץ את ידם.

במשחק עצמו קלעו למכבי: מיקי 23 וארל וויליאמס 22. לאירופה – בראבנדר 23, והצעיר (21) - שכבר אז נחזה לו עתיד גדול – סאן־אפיפניו 20 נקודות.

100 שנה לאתא תורק

שנה לאחר מכן, בספטמבר 1981 נקראו מיקי ולו להופיע יחד בנבחרת היבשת. שני משחקים היא קיימה תוך ארבעה ימים. הראשון נערך בתורכיה – משחק חגיגי לציון 100 שנה למייסד תורכיה המודרנית, קמאל אתא־תורק. אירופה ניצחה את נבחרת תורכיה 121–106. מיקי קלע אותו ערב 18 נקודות ב־17 דקות ששיחק. סילבר תרם 16, ב־22 דקות משחק. דליפגיץ' הגדול הוביל אז את קלעי אירופה עם 35 נקודות, "מנתו הקבועה".

באותו שבוע – נערך משחק הפרידה מסנטיליאנה, כאשר כוכבי אירופה התייצבו נגד חובנטוד בארצלונה. היהי זה המשחק הטוב ביותר של מיקי והוא היה בו אחראי למהפך, ל'נס בארצלונה' מספר 2. חובנטוד הוליכה במחצית 66–48. מיקי (26 נקודות) ודליבסיץ', בהצגה גדולה, הפכו את הקערה וניצחו על "התזמורת האירופית" שהשיגה נצחון מרשים, בתוצאה אמצריקנית, 125–120 לאחר ההארכה.

שתי תמונות נדירות: מיקי ברקוביץ' נגד מייקל ג'ורדן. כן, היה עימות כזה – כשמיקי לבש את מדי נבחרת אירופה נגד כוכבי ארה"ב. קודם מיקי בידרור וג'ורדן ניסה לחסום בעדו (מימין). אחר־כך היה מיקי על הפארקט מול ג'ורדן הדוהר לסל.

סילבר תרם לנצחון הזה 13 נקודות. המאמן הספרדי דיאז מיגל דיאז החמיא למיקי: "ברקוביץ' היה מצויין. כולם ראו איזה כדורסלן גדול הוא, ואיזה נכס הוא לנבחרת ישראל ולקבוצתו".

נגד מייקל ג'ורדן

עברה עונה – וביוני '82 הוזמן מיקי פעם נוספת לנבחרת אירופה. הוא היה בשיא פריחתו. שוב נוערו שני משחקים רצופים לנבחרת אירופה – בז'נבה ובבודפשט. אלא שהפעם התייצבה מולה נבחרת כוכבים אמריקנית, בשורותיה הופיעו אז כמה אלמונים וכשרוניים בעלי עתיד. שמות? – מייקל ג'ורדן, סם פרקינס, ג'ים פקסון. כיום כולם בנ.ב.א., אז עדיין מועמדים לנבחרת האולימפית האמריקנית.

"מייקל, התלהבתי מיכולתך. לא האמנתי שאתה כדורסלן ברמה כל כך גבוהה", הכריז עוזר מאמן נבחרת אירופה, הסובייטי אלכסנדר גומלסקי. המוחמא: מיקי ברקוביץ', מייקל כפי גומלסקי.

בז'נבה, לרגל 50 שנה לפיב"א, ניצחו האירופים 111–92. מיקי קלע 12, רוכן במתמרצות שאליהן שוגר בידי הרכז האיטלקי המצויין פייר־לואיג'י מארזוראטי שעמו גילה תיאום והבנה. יומיים אח"כ, שוב הלהיב ברקוביץ' בנצחון 103–88. מיקי קלע 14 נקודות ב־17 דקות ושוב צויין בידי הפרשנים כאחד הבולטים. במשחקים אלו שיתף מיקי פעולה עם הרוסים מישקין וטקאצ'נקו. עם מישקין קשר אז קשרים ידידותיים מאד. שניהם נהגו להציג אחד כך איש את רעהו במלים: ידידי הטוב.

בשבוע הבא – מהדורה נוספת של נבחרת אירופה, הפעם אחרת מקודמותיה. הסיבה למסיבה: "חתן השמחה" לו סילבר. חגיגה חדשה לחובבי הכדורסל. ■

מיקי שר: ירושלים של זהב

כל ארבעת הישראלים שהופיעו בנבחרות אירופה, עד כה – והחמישי שיופיע בשבוע הבא – נמנים עם מכבי ת"א. בהחלט אין זה מפתיע. אלו ששמו אותנו על המפה האירופית, סללו את דרכם לנבחרת כוכבי היבשת, בהחלט בזכות. מכס במוזמנים נוספים לנבחרת זו מגלה, שגם כשרונות גדולים שלא זכו להימנות על הקבוצות הגדולות, זומנו. לכבוד זה לא זכה, משום מה, בארי לייבוביץ'.

זימונו של דורון ג'מצ'י לנבחרת אירופה בשבוע הבא ואי־זימונו של מיקי, לאותה נבחרת, מהווים שלב נוסף בתהליך העברת השרביט – במכבי ת"א, בנבחרת ועתה בנבחרת אירופה. בנבחרת זו רשם, כאמור, מיקי 5 הופעות, ברובן אף הצטיין.

– מיקי, מיהם החברים הטובים שלך באירופה?

למעשה כולם: פייר־לואיג'י מארזורטי, דינו מנגין, סטאניסלאב קרופילאק. את מישקין הכרתי עוד בנבחרת הנוער בזאדאר. יחסים מיוחדים היו לי עם הספרדי קורבלאן, שהיה גם שותפי לחדר במלון. הוא מלווה אותי מאז התחתנתי. מתעניין במשפחה, בילדים. בכלל, האווירה בנבחרת אירופה הייתה מצויינת. אפילו טקאצ'נקו הענק שהוא בחור מופנם מאד, הרגיש שם חופשי. סיפר על אשתו, שגם היא גבוהה מאוד.

– איך הייתם מבלים?

כדי לגבש אותנו, היו לוקחים אותנו לטיולים, למסעדות. באוטובוס, כל אחד היה לוקח את המיקרופון ושר שיר בשפת האם שלו. היתה אוירה נעימה מאד. היתה גם תחושה של שליחות לאומית, עניין של ייצוג.

– מה שרת?

ירושלים של זהב.

– האימונים היו רציניים?

בהחלט, היינו מתאמנים חזק מאד. בכל זאת, מדובר במשחקים שכל גדולי הכדורסל באירופה השתתפו בהם. וכל המי ומי באירופה ראו אותם.

– מה ריגש אותך ביותר?

הפרידה מקליף לויק ו־ויסנטה ראמוס, במדריד. זה היה מרהים. כל קבוצות הליגה הספרדית התאספו שם במסיבת הסיום אחרי המשחק והעניקו תשורות לשחקנים.

– קינאת בהם?

בהחלט כן. אני לא רואה מצב דומה בארץ, שיפרדו ממני ככה אנשי הפועל ת"א או מכבי חיפה...

– מדוע לא זומנת הפעם?

לא יודע מה קרה. אחרי אליפות אירופה, לפני שנתיים בשטוטגרט, נאמר לי בפירוש שאוזמן. ביקשתי משמעון מזרחי (יו"ר מכבי ת"א) לברר מה קרה.

משה לדר

17 במאי 1964. קורידה בספרד

שלושה עלינו למטוס "אליטליה": תנחום כהן־מינץ, כדורסלן הנבחרת ומכבי ת"א, צבי אבידן, יו"ר מחלקת הכדורסל באגודתו של "תני", ועבדכם הנאמן, שרצה להיות חלק מההיסטוריה.

ברומא, כשהחלפנו ל"איבריה", כבר עשו לנו הדיילים והדיילות כבוד. "סלקסיון אירופה, בלונססטו, סי, סי", (נבחרת אירופה, כדורסל, כן, כן).

"תני", שתקן מטבעו, לא הראה סימני התרגשות מיוחדים. במטוס שאלתי אם לדעתו ייכלל במשחק, והוא ענה, כדרכו, חד וקצר: "אהיה מרוצה אם אשחק שתי דקות". צנוע האיש. לעומתו, צבי אבידן, לא ידע נפשו מרוב התרגשות. צבט עצמו, כלא מאמין ויותר מפעם אחת שמעתי מפיו: "תאר לעצמך, אני הרשל גולדברג מתל־אביב, נוסע עם תני לנבחרת אירופה"...

הרשל גולדברג – שמו הקודם של צבי אבידן, אביו של אמנון, כיום יו"ר הוועדה המקצועית במכבי ואז כדורסלן, חברו של כהן־מינץ לקבוצת מכבי ת"א.

מבין השלושה – [illegible] או יותר, [illegible] חדשים קודם [illegible] 1963, הייתי באליפות אירופה בוורצלאב, פולין. שם נולד הרעיון לכנס לראשונה נבחרת מורכבת מהטובים בשחקני היבשת, למשחק חגיגי עם "ריאל" מדריד, במלאת 60 שנה לאגודה הנושאת דגל הספורט בספרד. העלה אותו ריימונדו סאפורטה, סגן נשיא "ריאל" וחבר בכיר בפיב"א. הפולנים קנו אותו, מה עוד שהובטח להם שנבחרת אירופה הבאה, ב־1965, תופיע בקראקוב, במשחק הוקרה ליובלה של הקבוצה המקומית, "ויסלה".

מכאן ואילך התגלגלו העניינים במהירות. רוברט ביסנל, "מר כדורסל" של צרפת, מונה למאמנה הראשון של נבחרת אירופה ועברו כמה חדשים טובים עד שמכבי ת"א קיבלה הודעה בדבר בחירתו של כהן־מינץ לנבחרת היבשת.

הנבחרת האירופית הראשונה שכונסה במדריד, היתה מעין "מגדל בבל", בליל לשונות ומנהגים, והכוונה היתה למצוא עד מהרה שפה משותפת לכולם. היו בה כדורסלנים מיוגוסלאוויה, פולין, איטליה, צרפת, בלגיה וישראל. צ'כים וסובייטים שהוזמנו אליה, סירבו, בעיקר מטעמים פוליטיים. הרומני מישו נדף שהוזמן אף הוא – ביטל בואו ברגע האחרון בנימוק שנפצע.

מי שלא בא – יכול רק להצטער, שכן החיים ב"וולאסקס", מלון עתיק־יומין [illegible]ורותי מאוד, דמו לפייסטה ספרדית מתמשכת. בין המסיבות, קבלות הפנים וארוחות הערב המפוארות – אפשר היה לשטוף את העיניים כשסופיה לורן ירדה ללובי, בדרכה לאתר הסרטה וגם הזמרת דאלידה ששהתה בבית־המלון, קצרה מבטי התפעלות לא מעטים.

רוברט ביסנל נתן לבחורים להבין, עד מהרה, שהם באו גם לשחק כדורסל. ואמנם – הם נכנסו מיד לקצב אימונים מוגבר. השחקנים – משמנה וסלתה של אירופה בימים ההם. יוגוסלאוויה שלחה למדריד שלושה: גורדיץ', ניקוליץ' ואת הגדול מכולם – ראדיבוי קוראץ'. כדורסלן וקלע בחסד, שנהרג מאוחר יותר בתאונת מכונית ולזכרו הקימה פיב"א את מפעל גביע קוראץ'. נציגות מרשימה מאוד היתה גם לאיטליה, עם רביעייה שכללה את ויאלו, פיירי, פאולו ויטורי ואלסנדרו רימינוצ'י. מפולין הגיעו שניים: סטרוקוינסקי ושחקן הציר יאנוש ויחובסקי. רוז'ה אנטואן מצרפת ("קפטן" הנבחרת האירופית), ג'ף אייגל מבלגיה ו"תני" כהן־מינץ מישראל – השלימו את התריסר.

כמה מלים על "ריאל" מדריד של אותם ימים. מפעל הגביע האירופי לאלופות היה רק בן 6, כאשר ראשי "ריאל" החליטו לשים קץ להגמוניה המזרח־אירופית. לשם כך גייסו לא פחות משלושה כדורסלנים אמריקנים שישרתו את העניין: קליפורד לויק, האנסון ובורג'ס. יחד עם הספרדים מנואל סאינז, אמיליאנו רודריגז וקארלוס סביליאנו, נשא המאמץ הספרדי פרי.

במשחק הגמר הראשון בגביע, במוז, מול "ספרטק", ניצחו הצ'כים 99־110, אך בגומלין במדריד לא נשקף להם כל [illegible] "ריאל" ניצלה עד תום את אולם[illegible] הקטן לנצחון מכריע (64־84), [illegible] תודות ל־28 הנקודות של אמיליאנו ו־23 של לויק. הצ'כים פישטלאק וקונביצ'קה לא יכלו להושיע. מהצוות המנצח הזה נותרו היום ב"ריאל" מנואל סאינז (המאמן) ועוזרו קליפורד לויק.

לפני המשחק, אליו הוזמנו כל שחקני נבחרת אירופה, לחש ביסנל על אוזנו של "תני": "אני רוצה שתעקוב אחרי מספר 13 של 'ריאל', תצטרך לשמור עליו". מספר 13 של "ריאל" היה לויק. זה היה הרמז הראשון שניתן ל"תני" לגבי שיתופו במשחק.

ביסנל פיזר סביבו ענן של אי־ודאות בכל הקשור להרכב הפותח. תחילה נתן להבין שכל עוד יהיה קוראץ' במגרש – מקומו של כהן־מינץ על הספסל. אך ככל שקרב והגיע מועד המשחק – אפשר היה לראות כיצד "תני" הולך וכובש לעצמו מקום בחמישייה הפותחת.

ואמנם, ב־17 במאי 1964, קפץ כהן־מינץ לכדור הפתיחה ב"פאלאסיו" של מדריד, כשעימו בחמישייה ה"קפטן" רוז'ה אנטואן מצרפת, היוגוסלאווים קוראץ' וגורדיץ' והבלגי אייגל.

"תני" היה בין המצטיינים בנבחרת אירופה, שגברה על "ריאל" 87־91 וזכה לשבחים. קוראץ' קלע 37 נקודות וכהן־מינץ הוסיף 13, לפני שיצא בחמש עבירות בדקה ה־32, מאזן לא רע לגבי מי שביקש שיתנו לו "רק שתי דקות".

דורון ג'מצ'י, שנבחר לייצג את ישראל בנבחרת אירופה שתצדיע בשבוע הבא ללו סילבר במשחק הוקרה בת"א, היה בן 3 כאשר "תני" כהן־מינץ כיכב בנבחרת אירופה הראשונה שהוקמה לפני 23 שנים, וניצחה את ריאל במדריד 87-91 במשחק שנכנס להיסטוריה.

נבחרת אירופה הראשונה במדריד, במשחק עם "ריאל", 17 במאי 1964. עומדים: מימיון ויאלו (איטליה), ראדיבוי קוראץ' וגורדיץ' (יוגוסלאוויה), סטרוקוינסקי (פולין), כהן־מינץ (ישראל) ופיירי (איטליה). כורעים: ניקוליץ' (יוגוסלאוויה), ג'ף אייגל (בלגיה), פאולו ויטורי (איטליה), רוז'ה אנטואן (צרפת, "קפטן" הנבחרת), אלסאנדרו רימינוצ'י (איטליה) ויאנוש ויחובסקי (פולין).

העתיד לפי וויין

"ברודי של ספרד", וויין בראבנדר – כיום עוזר מאמן נבחרת ארצו – מספר לשליח "מעריב" באתונה על עבודתו כיום, מסרב לבקר, אחר הכשלון שלנו באליפות אירופה, אבל מדגיש כי "על ישראל להשקיע יותר בדור העתיד"

מרדכי רוזנבלום

הוא יושב על הספסל הספרדי, לצידו של המאמן אנטוניו דיאז מיגל – שקט, חייכן, לפעמים מרצין – ומחליף כמה מילים עם המאמן הסוער של ספרד. מנסה להרגיעו.

וויין בראבנדר. הסמל של הכדורסל הספרדי כ־20 השנים האחרונות. ג'נטלמן אמיתי. ב־1967 הוא, "קולג'־בוי" מארה"ב, הגיע לספרד וגילה בה את עתידו. "פעם הייתי ספרדי־אמריקני. היום אני גא לומר שאני ספרדי. עשיתי אז את הצעד הגדול של חיי ואינני מצטער ולו לרגע אחד", הוא אומר לי, כשנפגשנו לשיחה קלה במרכז העתונות של אליפות אירופה ה־25, באתונה.

בשיחה עם וויין, האוירה חייבת להיות רגועה. גם אחרי שהסתיים המשחק בו נוצחה נבחרתו 104–88 בידי ברית־המועצות, וויין שקט. לא כועס על שופטים, או על שחקנים. "ההתייחסות שלי לכדורסל, היא מעבר ליחס כאל מקצוע. הכדורסל היה ונשאר אצלי ייעוד", הוא מציין בחיוך ביישני.

תיכנון ועבודה

היום הוא עוזר־מאמן נבחרת ספרד. פול־טיים ג'וב, עם נסיעות רבות ועבודה קשה. "להקים נבחרת כדורסל, אין זה דבר של מה בכך. צריך לדעת זאת כשמתכוננים לאליפויות עולם ואירופה. הדברים אינם נעשים מעצמם. אנחנו צריכים להשקיע הרבה, כדי לגדל דורות של כדורסלנים טובים מאד, שחלקם יוכלו לייצג את המדינה במפעלים העולמיים. אי־אפשר להצליח ללא תיכנון נאות, ללא שנים של עבודה קשה ומפרכת", הוא קובע.

אינו מותח ביקורת על נבחרות אחרות: "אינני יודע כיצד מתנהלים הדברים בישראל", הוא אומר ומוסיף: "אני רק מציין דרך פעולה שנראית לי כטובה ביותר".

וויין מדבר על תשתית, על בנייה לטווח ארוך. "מי שמצפה להצלחות מהירות – מגלה עד מהרה שעסק בחלומות ולא בחיים הממשיים של הכדורסל. בשבילי, חיים ממשיים זה לראות כשבוע אחד, בעיר נידחת בספרד, כ־10 אלפים ילדים, שבאים לאולם המקומי, כדי ללמוד יסודות המשחק".

כאשר עוסקים בהכנת תשתית, כך בראבנדר, נתקלים לעיתים בכשלונות ארעיים, באכזבות ויש גם הפסדים: "צריך להבין שאסור לצפות להצלחות מידיות", הוא חוזר ומדגיש.

בעבר הלא רחוק היה שחקן גדול, כוכב אדיר, ידוע ומפורסם לא רק בספרד, אלא ברחבי אירופה כולה. אחד מקבוצת שחקני הצמרת באירופה, שהטביעו חותמם על הכדורסל ביבשת.

הגיע לספרד בשנה שבה נחת בישראל טל ברודי. לא פעם כינו אותו "ברודי של ספרד". מבלי להמעיט מכבודו של טל, ידידו הטוב, בראבנדר היה לספרדים יותר מזה.

"ארבע שנים חלפו מאז פרשתי מהנבחרת הלאומית. פשוט הגיע הזמן לפשוט את המדים ולתת לצעירים המצויינים שלנו את המקום. אבל אני תמיד מופתע מחדש, כשאני מגיע, במסגרת חיפושי אחר כשרונות ברחבי ספרד למקומות נידחים וצעירים מקומיים מגיעים לאולמות, רוצים לשחק כדורסל. רק עם רצון מצידם ונכונות לעבוד קשה מצידנו, אפשר להגיע להישגים", הוא אומר.

וויין דוגל באימרה ש"אם אין לי משהו טוב לומר על מישהו, מוטב לשתוק". לכן הוא מנסה להתחמק משאלות שנוגעות לעסקנים ישראליים, או לנבחרת שלנו. "רואים שזו נבחרת חסרת נסיון וצעירה. זה המחיר שיש לשלם עבור חילופי משמרות. אנחנו שילמנו את המחיר באליפות של 1977 בליאז', כשירדנו לדרג ב'. אבל כבר אז התחלנו להתארגן לקראת בניית דור חדש של שחקנים, כמו סאן אפיפניו, סולוזאבאל, ווילאקמפה, רומאיי ואחרים".

עבודה עם הדור הבא

לא, איננו חושב שהעבודה הושלמה. "העבודה חייבת להימשך ללא הפסק. יותר צעירים חייבים לשחק הרבה ובמפעלים בין־לאומיים, צריך להתכונן ליום שבו 'אפי' (סאן אפיפאניו) יעזוב ויהיה מי שיחליפו".

לכדורסל הישראלי, הוא אומר, יש פוטנציאל מעולה. "תמיד ראיתי אצלכם שחקני כדורסל טובים, אבל באיזשהו מקום אתם טועים ואני מתכוון לעבודה שמושקעת בדור הצעיר. אני לא עוסק רק בחיפושי כשרונות, או בלימוד יסודות המשחק. בימים רגילים, לא בסמוך לאליפויות בין־לאומיות, אני, ומאמנים אחרים, עוסקים בהדרכת מאמנים צעירים שעובדים עם הדור הבא".

"הייתי רוצה לראות כמה שיותר אנשי כדורסל בכירים, עובדים לעבוד עם הנוער. זה העתיד של הכדורסל בכל מקום. לא כוכבים שרוכשים בכסף רב יגדלו דורות של שחקנים טובים. רק עבודה קשה ושיטתית".

"היום אני יכול להרשות לעצמי לתת יותר לכדורסל הספרדי, ממה שנתתי כשחקן. לנצח במשחקים זה חשוב מאד. זו המטרה של כל אחד במגרש. אבל טיפוח כדורסלני העתיד – חשוב יותר. כמובן שאמשיך לעסוק באימון קבוצות ואולי אף אגיע לנבחרת. דבר אחד ברור לי למעלה מכל ספק: "אני והכדורסל לא ניפרד".

"סנדוויץ' ספרדי" לשחקני יוון. מימין: ווילקאמפה, רומאיי ותימנז (מתחת לסל) עוטפים במאבק על תכדור שני יוונים, במשחק בין שתי הנבחרות, באתונה. בראבנדר כבר מחפש יורש ל"אפי" (צילום: א.פ.)

הקהל צעק לטאטא, לטאטא

The 1987 NBA Finals

אבי בטלהיים

שליח "מעריב" לסידרת הגמר של הנ.ב.א. – שהמנצחת בה נקראת, במידה רבה של צדק, "אלופת העולם בכדורסל" – מדווח על ההיבטים הפחות מוכרים לקהל הישראלי ■ עולם הדימויים המיוחד במינו שבו נקטה התקשורת, במהלך המשחקים כאשר "ירדה" על בוסטון סלטיקס האומללה ■ על שדר הטלוויזיה שהופיע על המסך כשבידו מטאטא ואחר כך הבטיח להביא גם מגב, סחבה ושואב אבק ■ על הלעג המושחז שנהגו העתונאים ב"גארדן" הישן ■ כדורסל (וכל מה שמסביבו) מעולם אחר

מה הייתם אומרים אילו יורם ארבל היה מופיע אצלכם בבית על המסך, לופת מטאטא בידו ובחיוך מתקתק אומר לכם: מכבי צריכים לטאטא הערב כדורבי את הפועל...

עוד באותו הלילה היה הוועד המנהל של רשות השידור מתכנס לדיון דחוף, ולמחרת היום היה ח"כ פנחס גולדשטיין מלקט את חברי ועדת הספורט של הכנסת כדי לבחון את המצב המשברי. קודם לכן, היה מתראיין בנדיבות ומגלה שיש באמתחתו כמה הצעות לפתרון הבעייה. בסופו של דבר היו קוראים את ארבל לסדר, וסכנת השבתת הטלוויזיה היתה נמנעת.

בלוס־אנג'לס, כמו גם בבוסטון, איש לא נרעש השבוע מטד דוסון, שדר הספורט של ה־ABC, כאשר עלה לשידור עם המטאטא ביד וקבע שהלייקרס צריכים לטאטא בערב את הסלטיקס.

הדימוי הזה קנה לו אחיזה אצל אוהדי הלייקרס, ובשני המשחקים הראשונים, שנערכו ב"פורום" של לוס אנג'לס, בכל פעם שהקבוצות ירדו לפסק־זמן, קראו האוהדים בקצב: לטאטא, לטאטא, לטאטא.

אבל דוסון לא קפא על שמריו. לאחר שהלייקרס אכן טיאטאו את הסלטיקס במשחק הראשון, הוא הופיע לאולפן עם מגב ענק, עטוף סחבה. היום ננגב אותם, הסביר השדר. מגישת החדשות, לאחר שהתעשתה מן הצחוק הפרוע שאחז בה, שאלה את עמיתה: מה עוד נשאר לטד להביא לקראת המשחק הבא? והוא השיב לה: מה את דואגת, נותר לו עוד שואב אבק וגם את המכונה שעושה וואקס לפארקט...

תשע פעמים נפגשו לוס־אנג'לס לייקרס ובוסטון סלטיקס בגמר הנ.ב.א. בוסטון ניצחה ברציפות בשמונה הסדרות הראשונות (1959, 1962, 1963, 1965, 1966, 1968, 1969, 1984), והלייקרס ניצחו רק במיפגש האחרון בשנת 1985. המאזן הנפלא של בוסטון איננו מרשים את פאט ריילי, מאמן הלייקרס, שהצהיר השבוע: "ההיסטוריה אינה נחשבת".

היריבות הספורטיבית בין שתי קבוצות הענק הללו, סיפקה בימים האחרונים חומר רקע וגם סטאטיסטי וסיפורי, שמציף את מדורי הספורט גם בעתונים והעסיק יום־יום את צופי הטלוויזיה בערוצים השונים.

אחת הנקודות המרתקות ביותר היה סגנון הדיווח של הפרשנים ועיתונאי הספורט.

אם בישראל יש המותחים ביקורת על עת הספורט ועל לקסיקון המינוחים של כתבי הספורט, הרי כאן איש אינו יוצא נגד ההשתוללויות החייכניות של הכתבים והעורכים. כאן הכל מותר, כי הכל נעשה בחיוך. איש אינו בוחן כל מלה, איש אינו מצנזר את השפה. סיקור סידרת הגמר השנה, התאפיין בהומור בלי חשבון, בשיפעת משחקי מלים ובדימויים מטורפים. ומעניין, אף אחד לא נעלב ולא נפגע. לרבות אלה שהכתבים ירדו עליהם. במקרה זה, השנה, זוהי בוסטון סלטיקס, אלופת אשתקד, שמצאה עצמה במעמד של קורבן תורן.

דוגמאות:

ערב המשחק הראשון בפורום כתב פרשן הספורט של "לוס־אנג'לס טיימס", ג'ים מורי, מכתב גלוי לשחקני הבוסטון סלטיקס:

"ברוכים הבאים ללוס־אנג'לס ולמשחקי הגמר ב'פורום'. כדאי אולי שתביאו איתכם כמה דברים, כמו סוודרים למשל. אני לא יודע איך לבשר לכם, אנשי הגארדן, אבל לנו יש כאן המצאה חדישה שקוראים לה: מיזוג אוויר. בבית אצלכם, בוודאי לא יאמינו, אבל כאן במערב יש את הדבר הזה גם בבתים הפרטיים. ספרו את זה לבאי ה'בוסטון גארדן' בעדינות, אתם יודעים, כי הם חושבים שאנחנו כאן במערב אוהבים להשוויץ.

"תגידו להם, לבאי הגארדן, שיש לנו סרטים שמדברים, מכוניות שמתנייעות בלי מאנואלה ומנורות שדולקות בלי נפט. תגידו להם שקליבלנד כבר אינו נשיא, רכבת המזרח־מערב כבר הושלמה וג'ון וויין הבטיח את אריזונה כחלק בלתי נפרד מן המדינה.

"אני יודע שהאיזור שלכם קצת מבודד ומנותק מן העולם, אבל המחשבה שבניתם היכל ספורט בלי מיזוג אוויר גורמת לי להרהר ברצינות אם שמעו אצלכם שלינקולן מת.

"אני לא חושב שתיהנו אצלנו במיוחד. אני מניח שתוותרו הפעם על ביקור בדיסנילנד, בהוליווד ובעולם 'רודאו דרייב' ובאולפני יוניברסל. כמו הכל. למה שלא תביאו חולצות פירחוניות, כובעי קש ומצלמות ופשוט תנסו ליהנות?

"מה שאני מתכוון לומר הוא, שאין לכם סיכוי אצלנו על המגרש. ראינו אתכם. אם היתה פעם מודעה חיה לסיוע לנרכאים – זה אתם. אתם נראים כמו נידונים למוות, לא כמו קבוצת כדורסל! אתם מזכירים יותר ניצולי תאונת רכבת, מאשר אלופי ספורט.

"איש בלייקרס לא יגיד שלארי בירד איננו שחקן גדול, לא משנה מה ציבעו (רמז להתבטאות של אייזיה תומאס על בירד – א.ב.). העניין הוא שלנו יש שחקן שכנראה טוב יותר. תמיד יש לו חיוך רכוך על הפנים, הוא תמיד נראה כאילו הוא עושה חיים. קוראים לו מג'יק ג'ונסון.

"לא, אני לא חושב שתוכלו ללכת עם הכדור כיר, מול הלייקרס. אני מציע שתבואו עם סקטים. אתם מבינים, הלייקרס משחקים ככה שחושבים שיש להם 10 שחקנים. ברבע השלישי כבר יהיה לכם נדמה שהם מגיעים מהחלונות ויורדים מהתקרה. אתם עוד תלמדו לזהות את מג'יק. הוא בחור עם ארבע ידיים.

"או למה שלא תבואו, חבר'ה, תעשו חיים, תראו כוכבי קולנוע, תאספו כמה חתימות. ודרך אגב, מה שיראה לכם כמו ערימת בגדים ישנים בשולי המגרש, זה השחקן ג'ק ניקולסון. אל תבקשו ממנו חתימה. דעתו על הסלטיקס, כמו מרבית סרטיו, מוגבלת לגיל 16 ומעלה.

"אני גלוי. אני פשוט מרחם על החבר'ה שלכם. אינני אוהב לראות מראות עצובים, כמו בתי יתומים עולים באש. במחשבה שניה יכול מאד להיות שאוותר על צפייה באסון הלאומי הזה. במקום זאת פשוט אצפה בהקלטות של חקירות בכלא לוביאנקה".

כך ג'ים מורי, פרשן ספורט.

נשיקת פרידה

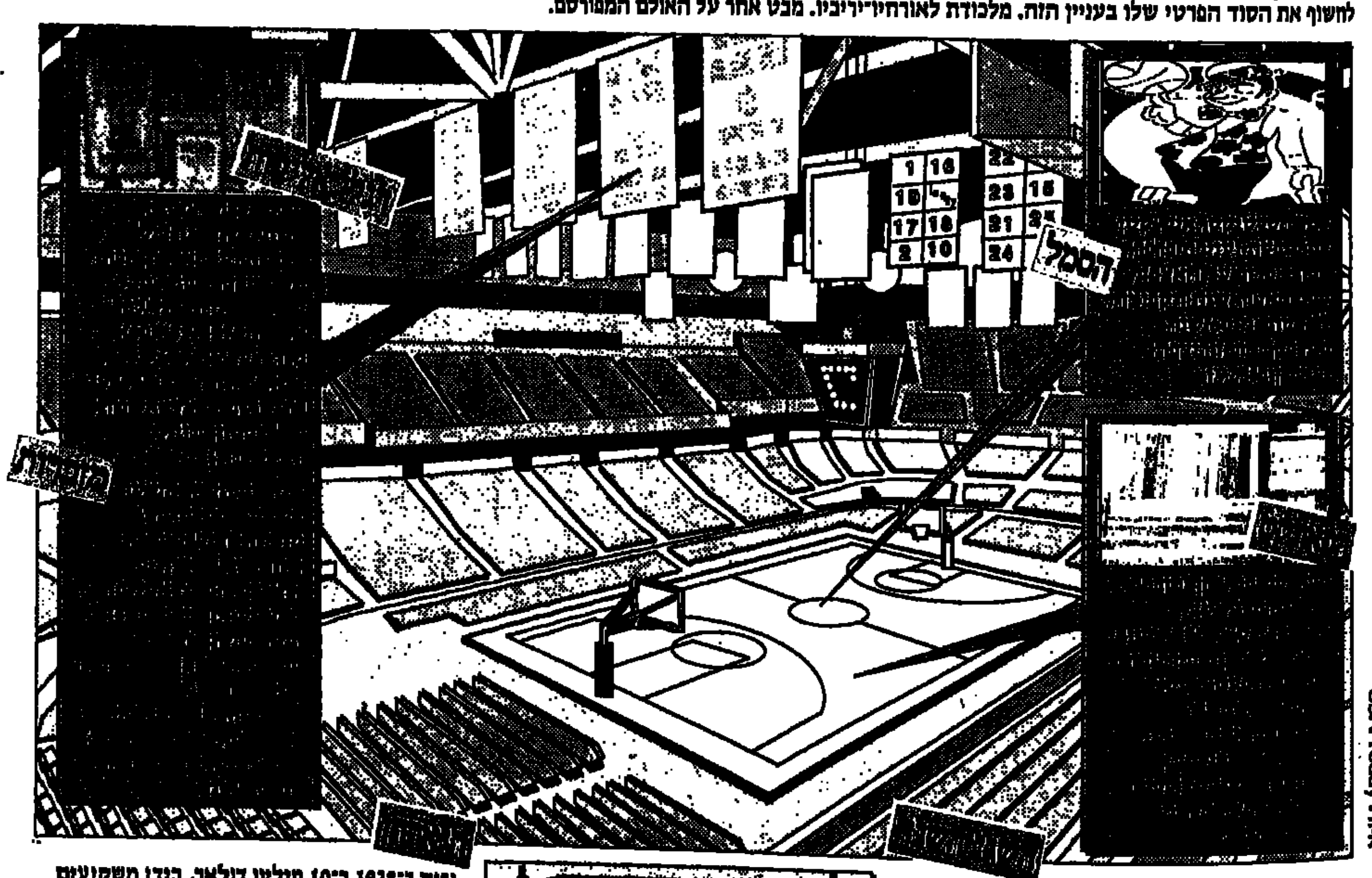
ועוד:

- באחד ממדורי הספורט נכתב: "אין עוד קבוצת כדורסל ועיר שכל־כך שנואות, כל־כך מקנאים בהן, פוחדים מהן ולא מבינים אותן כמו הלייקרס ולוס־אנג'לס. והאמינו לי, זוהי תחושה נהדרת".
- בעתון של פניקס כתב בעל טור בשם ג'ו גילמרטין: "הרבה אנשים מקווים שלוס־אנג'לס תיפול לאוקיינוס. הם חושבים שהמדינה רחבה מדי..."
- אחד השדרים אמר: "אם היינו צריכים להמשיל את סדרות הגמר של המזרח ושל המערב לסרטים, הרי הגמר המערבי, בו זכו הלייקרס, היה ודאי 'מסיבת קיץ על החוף', לעומת 'אפוקליפסה עכשיו' של הסלטיקס..."
- פאט או'בראיין, פרשן ה־CBS, לא יכול היה להתאפק במחצית המשחק השני בין הלייקרס לסלטיקס. הוא לקח עימו את הצופים (שידור חי, כמובן) אל מחוץ לפורום, עצר ליד צנרת ההיכל, והסביר: "מיזוג אויר. משהו שהסלטיקס יכולים היו ליהנות ממנו אילו היה להם בגארדן".
- סקוט אוסלר, כתב ה"לוס־אנג'לס טיימס", כתב לאחר המשחק הראשון: "תנו נשיקת פרידה לסלטיקס. או שמא אני רכרוכי מדי?"

"למקרה שפיספסתם, הלייקרס שלחו ביום ג' (במשחק הראשון בסידרה) מסר לסלטיקס, וזה לא היה מברק מזמר. הלייקרס הראו בדיוק את מה שחסר להם בעונה הקודמת – אינסטינקטים של רוצח. הם נתנו את ההצגה הטובה ביותר של זריזות על פני האדמה, והשאירו את הסלטיקס מאחור, בתוך שובל של עשן".

הבוסטון גארדן: יותר מסתם אולם בית

בעידן של היכלי־פאר נוצצים, סופרדומים למיניהם, עם מיזוג אויר והרבה ברק – הגארדן של בוסטון, הוא דוגמא לאנאכרוניזם. אתר ארכיאולוגי. נבנה מעל תחנת רכבת ומדיף ריחות היסטוריים. יש ברצפתו יותר "שטחים מתים" מאשר בכל אולם אחר – ולארי בירד שיודע היטב היכן הם ונמנע לכדרר אליהם, אינו מוכן לחשוף את הסוד הפרטי שלו בעניין הזה. מלכודת לאורחיו־יריביו. מבט אחר על האולם המפורסם.

איור: USA Today

הסלטיקס ניצחו העונה ב־37 מ־38 משחקי הבית שלהם באולם הזה ועד תחילת סידרת הגמר ב־9 מ־10 משחקי הפליי־אוף. הברוינס (הוקי קרח) רשמה כאן מאזן של 25 נצחונות, 11 תיקו ו־4 הפסדים, אבל 2־0 בפליי־אוף.

נבנה ב־1928 ב־10 מיליון דולאר, בידי משקיעים ניו־יורקים, שביקשו לבנות עוד ששה אולמות בדמות המדיסון סקוור גארדן. יש בו 14,890 מושבים לכדורסל ו־14,451 להוקי־קרח. זירת הספורט העתיקה ביותר בשימוש בנ.ב.א..

חמש ידיים נאבקות על כדור אחד, במשחק השלישי בין הלייקרס לסלטיקס, השבוע בבוסטון. מימין: מייקל תומפסון מהלייקרס, לארי בירד מבוסטון ומג'יק ג'ונסון. עימות הגמר של הנ.ב.א. קיבל מימד חדש, אחר שבוסטון הצילה את כבודה האבוד בנצחון־בית, אחרי 2־0 מתסכל. עכשיו הכל עדיין פתוח. (צילום א.פ.)

הצלחת הטניס הישראלי הייצוגי לא משאירה אחריה ואקום: דור צעיר, מוכשר, חדש ונמרץ כבר מיתדפק על שערי נבחרת הדייויס ■ אחרי נסיקתם של עמוס מנסדורף וגלעד בלום, מתחיל להאיר כוכבם של צעירי הדור הבא: רביב וידנפלד, בועז מרנשטיין, חיים ציון ואוהד וינברג ■ כל אחד עם יתרונותיו וחסרונותיו, כל אחד עם החלומות הכמוסים והגלויים ■ רביעייה שממנה יצמחו אלופי שנות ה־90

סרג'יו ליבדינסקי

דור ההמשך בטניס אינו נם את שנתו. נהפוך הוא, הוא פעיל ביותר. פעיל הרבה יותר משהיה הדור שהיום הגיע לשיאו: עמוס מנסדורף, גלעד בלום, עמית נאור.

פעילות מזורזת זו של בני ה־16–17 – רביב וידנפלד, חיים ציון, בועז מרנשטיין, אוהד וינברג – היא, אולי, הגנה טבעית שבאה למלא חלל שהותיר אובדן דור בני ה־18, איש ברדך הארוכה והמסורבלת שבין טניס הנוער לטניס הבוגרים.

סביר להניח שמהרביעיה המובילה ייצאו טנסאי הדייויס לעתיד. הדרך עדיין ארוכה, אך אין ספק שארבעתם מתייצבים לעמדת הזינוק לטניס־בוגרים מוקדם הרבה יותר מהדורות הקודמים. עוברות לכל הארבעה נקודות אי־טי־פי, המאפשרות להם כניסה לטורנירים מקצועיים. לרביב ובועז 5 נקודות כל־אחד, המציבות אותם במקום ה־625 בעולם, וזאת – עוד בטרם החלו להתחרות בטורנירים מקצועניים של ממש.

זוג רגליים לא מספיק חזקות. על־מנת להגיע עם המחבט ממש מתחת לכדור, חייב כיום רביב לכפוף את ברכיו עמוק מבעבר, דבר שמחייב הרגלים חדשים שעליו לרכוש במהירות. הטורנירים מתקיימים ברציפות, ורביב אינו מוכן להחמיץ ולו אחד. עד סוף השנה, עם הסתגלותו למצב הפיסיולוגי החדש, ואחרי שימלאו לו 17, באוקטובר – יהיה לנו שחקן טניס בוגר לכל הדעות.

מרנשטיין: היעף של המדינה

בועז מרנשטיין, יליד ה־3 באפריל 1970, הוא שחקן הגשת־היעף של המדינה. בתחרויות נוער בקיץ אשתקד הוכיח את יכולתו. בסבב פרנקל הבינלאומי לבוגרים שיחק בועז כשווה בין שווים. בתחרות השניה, ביפו, הגיע לחצי הגמר, במשחק בו נוצח 7–6 במערכה השלישית. ההצלחה לה זכה בועז בסבב, הצלחה שהצניחה אותו היישר לסביבות המקום ה־600 בעולם, והציתה בו את השאיפה להמשיך ולעלות בדירוג האיי.טי.פי על־חשבון הצלחה בתחרויות נוער. הכל – לא על חשבון

צורף: הדור החדש נהנה מיתרון על זה שקדם לו

שלמה צורף, מאמן נבחרת הדייויס, עוקב מקרוב אחר התפתחותם של ארבעת שחקני הנוער המצטיינים.

בתוכניתו לשלבם כבר השנה באימונים משותפים בארץ, ובסיורים לתחרויות בחו"ל. כך, למשל, רביב יוצא החודש לתחרויות באירופה, יחד עם נבחרת הדייויס, כחלק מהכנותיה להתמודדות מול הודו ביולי.

הנערים בעיני צורף. וידנפלד: סגנון משחק דומה לזו על עמוס. אגרסיבי ביותר מהקו האחורי, בעל עוצמה רבה ושליטה מצויינת בכדור; מסוגל לפתח משחק הגשת־יעף מצויין, אך לעת עתה, בגלל שלבי התפתחותו הפיסיים, חסר מהירות בגישה לרשת.

לרביב אופי של ווינר, מתעלה ברגעי לחץ. ריכוז רעוע. הוא נוטה להתעניין במתרחש מסביב למגרש, במקום להתרכז במשחק.

רביב הוא בעל משמעת עצמית חזקה, "סוס עבודה". בניגוד לשחקנים מוכשרים אחרים, אשר לא אוהבים לעבוד חזק, וסומכים בעיקר על כישרונם.

בועז ברנשטיין: השחקן הטוב בארץ בהתקדמותו מן הקו האחורי לרשת. אגרסיבי בצורה בלתי רגילה. לא מנצל את היותו שמאלי, במשחק הגשת־יעף. חסרה לו ערמומיות. האופי עושה את השחקן, ובועז חסר סיבולת מנטאלית. נוטה להישבר במשחקים קשים. סובל מהיעדר אגרסיביות מהקו האחורי, ועובד כעת קשה על חבטות קרקע. חסר לו פרק יד וירטואוזי, אך ניחן בבסיס טוב להתפתח לשחקן גדול.

חיים ציון: בעל נקודת תורפה במכות ההגשה. בלי הגשה טובה אין לו מה למכור בטניס הבוגרים. על־כן, שיפור הגשתו יקבע את עתידו בטניס המקצועני.

הוא פייטר, שחקן חימר טוב. עובד הרבה על כושר גופני. חוסר יציבות אופיינית לשחקני נוער. אחרי שיכלה חצי שנה בטורנירים באירופה בסיום בחינות בגרות וגיוסו לצה"ל – נדע יותר על סיכויו להשתלב בנבחרת הדייויס.

אוהד וינברג: מוכשר מאוד, בעל בגרות מנטאלית. התנהגות של מקצוען על המגרש. משחק טוב הגיע לבגרות, עקב חולשה פיסית. הוא בעל מוטיוואציה גבוהה, חבטת כף יד טובה, אך לא כך חבטת גב יד בשתי ידיו. המעבר מהנוער לבוגרים, הוא תהליך קשה, ובכדי להקל עליו, חייבים לחזק את נקודות התורפה.

לשחקני הדור החדש מסלול קל יותר משהיה מסלולם של עמוס וגלעד. מבחינת ההתפתחות הטכנית הם קרובים, אך הדור החדש נהנה מיתרון פיסי.

הראש מחזק את הגוף, אך גם מחליש אותו. המעבר מהנוער לבגרות הוא מעבר מנטאלי – קובע שלמה צורף.

...כוונתו לסיים את בחינות הבגרות בשנה ...ד לפני גיוסו לצה"ל. בועז עובר על הטניס ...ון העתיד. לא איכפת לו להפסיד משחקים, ...א החליט להתרכז על שיפור ספציפי בחלק ...ר של משחקו. את הפירות יקצור בטורנירים ...או.

...ת מראהו, נתון בועז בלחץ רב במשחקיו. ...י מהמתח שלפני המשחקים ובהמשכם, אך ...ת הזה הוא המושך אותו להמשיך ולשחק. ...שתקד, בגיל 16, הצליח בועז לרגרג מספר ...מרת בגילאי 18, אפשר לצפות ממנו ...רוב ישיג הישגים של ממש.

...לות אוהב הכחור. הוא אוהב לרקוד, ומבקר ...סקים. חברתו הטרייה מעידה על היותו ...ולה. עבודת רגליים של בועז בזירת ...טובה בהרבה מזו שעל המגרש. כאשר ...ה הפוך – יגברו סיכוייו של בועז להכלל ...הדייויס.

...ציון: לידה מאוחרת ב־3

...ן צריך היה להיוולד בשלושה ימים, הוא ...דצמבר 1969. אילו נולד שלושה ימים ...– היה מרוויח שנה כשחקן נוער. הוא ...ה לעניין להעציב אותו יתר על המידה. ...ליים נשואות לקראת קאריירה של מקצוען, ושנה אחת יותר או פחות כשחקן נוער, לא תשפיע על עתידו.

אימונים קדחתניים רחוקא כן יעזרו לו, וזה מה שחיים עושה. הוא עובד קשה מאוד על כושר־גופני ושיפור טכניקת משחקו. לחיים יש נשק: חבטת כף יד אוירה, שהוא עדיין עדיין ללמוד לנצל אותה במלואה. בנסיעתו האחרונה לחו"ל למד חיים לקחים חשובים. החשוב ביותר היה להילחם. במגרשי החימר בדרום־אמריקה ראה חיים את השחקנים "משאירים את הנשמה" על המגרש. אין כדור אבוד, עד שהוא מנתר בפעם השניה על המשטח. הלקח הפוט הזה כבר העניק לו מספר ניצחונות חשובים.

כבוד גדול יהיה עבור חיים להיכלל בנבחרת הדייויס. בנבחרות נוער בהן השתתף, המוטיוואציה שלו היתה תמיד גבוהה.

בסבב פרנקל הוא חש נחות מול הטניסאים הזרים. חסר לו נסיון על־מנת לשחק טוב יותר בנקודות החשובות.

חיים הוא השמינסט בחבורה. בקיץ יסיים את בחינות הבגרות, ועד פברואר, תאריך גיוסו לצה"ל, ישתתף בתחרויות סבב אירופה. זה יהיה מבחנו הגדול לקראת עתידו כטניסאי מקצועני.

הוא כבר נסע לאירופה לתחרויות פעמיים, לבדו, ונהנה מזה. הוא לא סובל מבדידות. בחור חברתי, שאוהב לבלות עם החברים וגם על רחבת הריקודים. בעבר היה מאוד עצבני, למד להירגע, ולהרכז. שלוש נקודות האיי.טי.פי הראשונות שלו, בסבב פרנקל, הן אותות הכשרות טובות לתחילת הקאריירה שלו.

וינברג: יריב האימונים של שחר

אוהד ויינברג. נולד ב־19 במארס 1971, ה"שוורי" שבחבורה. חובט גב יד בשתי ידים, מתבסס על משחק מהקו האחורי, והחכמה היא מרכיב חשוב בניצחונותיו. הוא מקבל ניצחונות וההפסדים, בלי להתרגש יתר על המידה. לגביו הם חלק מהמשחק. תקופת הנוער אינה יותר ממעבר לתקופת הבוגרים, שהיא הקובעת, ועליכן הוא מתכונן לקראת התקופה הזאת כהרבה מרץ.

הישגו החשוב של אוהד עד כה, היה ניצחונו המפתיע במאסטרס של סבב ישראל. לאחר־מכן התברג למאסטרס של הסבב הבינלאומי, וזכה בנקודת איי.טי.פי הראשונה שלו.

אוהד, חיפני, העתיק את מקום מגוריו לרמת־השרון, מכיוון שבחיפה לא מצא לעצמו יריבי אימון מתאימים. רק כאשר שחר פרקיס נחת בעיר – נהנה אוהד מהאימונים הטובים ביותר עליהם יכול היה לחלום.

ברמת־השרון החל אוהד לעבוד עם משקולות, והיזוק שריריו נתן את אותותיו בשיפור משחקו. למרות שהוא מרגיש בנוח בקו האחורי, החל להתקרב לרשת, וגילה שגם הוא מסוגל לסיים כדורים במכות יעף.

אוהד עדיין לא חושב על גביע דייויס. הוא הולך צעד אחר צעד, ועד להכללתו בנבחרת הדייויס – ארוכה לגביו הדרך.

לזכותו של אוהד...

ימין לב לשלישיה הזאת – כוכבי העתיד של הטניס הישראלי. למעלה: רביב וידנפלד. באמצע: בועז מרנשטיין. למטה:...

The 1987 NBA Finals

לארי בירד (משמאל) ומג'יק ג'ונסון. שניים אוחזים בטלית (אליפות הנ.ב.א.). האחד אומר: כולו שלי, האחד אומר: כולו שלי. לא תהיה כאן חלוקה...

קרב הענקים

מי שחשב כי סידרת הגמר בנ.ב.א. תהיה טיול־קייץ ללייקרס מלוס־אנג'לס, קיבל את התשובה כבר בתחילת השבוע ב"גארדן" העתיק של בוסטון, שאיננו כלל ועיקר גן של וורדים. להקת מג'יק ושות', נכנעה לכתת הלוחמים המתאבדים בפיקודו לארי בירד ובכך שומר הלהט המיוחד, המצוי בעימות הגדול, המרתק והמתמשך הזה ■ "התמצית של הכדורסל המעולה", כינו המומחים את מה שרואים עתה בהתמודדויות הללו – אך עד מהרה הסתבר כי זו הגדרה שיש בה לשון המעטה וראוי היה לכנות את המשחקים, במונחים של מדע בידיוני, של עתידנות. הם אינם שייכים להווה – הם כולם מהדור הבא. הדקרב הטיטאנים האמיתי של הספורט המקצועי

מחזיק אותם קצר

יצחק שניאור, עוזב את בני־יהודה עם הפסד בודד כל העונה ועליו הוא אומר שהיה "פאשלה גדולה" ■ יש לו "בטן מלאה" על ירון אריב ■ פייגנבוים אמר עליו שהוא דיקטטור – ועל כך הוא מחייך ■ "לא האמנתי שנגיע למקום השני... אם בבני־יהודה לא ישימו רגל לשוייצר (מאמנם הבא), הם יצליחו גם בעונה הבאה" ■ חושף מקצת ממחשבותיו, לקראת עבודתו בהפועל ת"א ■ ראיון עם מאמן כדורגל עם ייחוד

אבי מורגנשטרן

מדי בוקר ב־8, כבר למעלה מ־20 שנה, מגיע יצחק שניאור לבריכת גורדון בתל־אביב. שוחה כשעה ואחר כך ממשיך לעיסוקיו. בערבים, כשרוצה לשמוע מוסיקה קלאסית, הוא הולך להיכל התרבות ושומע את הפילהרמונית. "לא, אין לי מנוי", אומר שניאור בחיוך גדול של שביעות־רצון, "אני יותר ממנוי. אני נכנס מתי שבא לי". המלחינים המועדפים שלו הם מוצארט וצ'ייקובסקי. גם יוהאן שטראוס, "מלך הוואלסים", כשבא לו לשמוע משהו קליל יותר. אבל חוץ משחיה ומוסיקה קלאסית, הוא אוהב לדבר על כדורגל. זה התחום שבו הוא הכי טוב.

בשבת האחרונה של הליגה, הוא כל כך רצה לסיים את המשחקים ללא הפסד. להביא את בני־יהודה להישג נדיר של עונה שלמה בלי התחלקות. אבל, שניאור, שהיה אמור לשבת רגוע על הספסל, לא רווה נחת. דווקא במשחק האחרון, ההגנה הטובה שלו פישלה וספגה לא פחות מחמישה שערים.

שניאור עדיין לא נרגע מהמשחק הזה. יש לו הרבה בבטן – במיוחד על שחקן אחד. הוא לא כל כך רוצה לבקוב בשמו. אבל לא צריך להתאמץ כדי לדעת במי המדובר: ירון אריב.

לטענת שניאור, אריב הפקיר את ההגנה וגרם לתורים שהביאו את המפלה.

"אריב לא הביא מיפנה"

לשניאור ואריב יש רומן ארוך. שניאור הסכים ברצון לוותר עליו והביא, בתחילת העונה, את דורון רוזנטל. "גם בלעדי ירון אריב לא הפסדנו. כך שהוא לא הביא את המיפנה", אומר שניאור. בכל מקרה, יכולתו הפושרת מאד של רוזנטל, הביאה את הנהלת בני־יהודה לקרוא לאריב. ההנהלה, לפחות במקרה אחד, היתה לצידו של אריב. זה קרה אחרי שאריב "ליטף" את אייזנברג. שניאור דרש להשעות אותו. ההנהלה הסתפקה בהתנצלות. שניאור לא רצה את אריב במשחק האחרון – אבל הוא קיבל אותו, בתוספת חמישה שערים.

"זו היתה פאשלה ענקית. אני מאשים את ההנהלה, שלחצה אותי לשתף שחקן שלא צריך לשחק יותר. הוא עלה למעלה והם תפסו עליו תגיגה"

– איך היית מסכם את השנתיים בבני יהודה?

שניאור: "אני חושב שההישג הוא יוצא מן הכלל. השארתי קבוצה צעירה, ששלחה העונה ארבעה משחקניה לנבחרות השונות: אייזנברג – בנבחרת הלאומית; גורדנה – בעתודה; גיא שרעבי – בנבחרת הנוער וחזי שירזי, שיהיה בעתיד שחקן יוצא מן הכלל. עכשיו הוא קצת ירד בכושרו, כיוון שהתגייס, אבל יש לו פוטנציאל ענק. יש בבני־יהודה גם שחקנים ותיקים מצויינים, כמו דור סלמן, שעושה עבודה בלתי רגילה וכמובן שוער מנוסה וטוב. הפכתי את אבינועם מליחי מחלוץ כושל לרץ דפנסיבי מצויין. גם קובי סגל הוא בלם קדמי מצויין ועלו הוא יופי של מגן".

את אריב, שניאור לא מזכיר.

עומד על עקרונות

– היו גם לא מעט תאקלים...

"זה סוד ההצלחה. אני עומד על עקרונות. אם מחזיקים את הקבוצה קצר, זה טוב. בארץ אין ברירה, כי המנטאליות של השחקנים פה היא שאם הם מצליחים קצת, מיד חושבים שהם סופר־סטארים. ההצלחה עולה להם לראש. זה יוצר תאקלים. היה לי תאקל עם ירון אריב, שלא הסכמתי לעבור לסדר היום על כך שהוא היכה שחקן צעיר. במקרה של בן־טובים, הערתי לו בקשר למשהו טאקטי והוא התעצבן ואמר שלא רוצה והוא הולך הביתה. מה יכולתי לומר לו. אחר כך הוא התנצל גם בתקשורת".

– והיתה לך גם פרשיה בעונה הקודמת, כשההנהלה לא רצתה ששוער הנוער יישב על ספסל הבוגרים, אלא ישחק בנוער.

"נכון. בגלל זה הלכתי הביתה אחרי 11 מחזורים, שבהם לא הפסדנו. לפני המשחק נגד הפועל פ"ת, ההנהלה רצתה שאני אשים כשוער מחליף מישהו נמוך, בגובה דשא. זו היתה ממש בושה. מה היה קורה אילו אסייג היה נפצע? דוד סולמי התערב ואמר ששוער הנוער לא יישב על הספסל. אמרתי לו שלא יתערב. התווכחנו ואז הוא אמר לי: 'אני בעל הבית כאן'. אמרתי לו: 'אם ככה, אז תנהל גם את המשחק' והלכתי הביתה. במשחק הזה הפסידה בני יהודה ואחריו באה שרשרת כשלונות. בכלל, יש שם המון לחצים: תשתף את הילד הזה, תעלה את הבחור הזה... כולם לוחצים עליך שתרכיב שחקן שהם רוצים בייקרו... אבל בוא נעזוב את זה."

– למה?

שניאור: "כי ההנהלה והשחקנים בבני יהודה רוצים בטובת הקבוצה. כולם רוצים להצליח. הבעיה היא בגישה. אתה פוגש בהנהלה לא מקצועית. כל אחד מחבריה רוצה להיות הקצין שינהל את הקרב. אצלי אין דבר כזה. במלחמה יש קצין ומתחתיו סמל וכך הלאה. כל אחד אחראי לתפקיד שלו".

שניאור הוא כמובן הקצין – כפי שצריך להיות. שייע פייגנבוים אמר עליו, במקומון "העיר" שהוא דיקטטור. שניאור מחייך: "אם אני דיקטטור, אז למה הוא רצה להיות עוזר־מאמן שלי... אני לא צריך עוזרים. אני מסתדר לבד. יש לי רק מאמן כושר – אבי אלמוג. חוץ מזה, שייע הוא בחור שעובר על רגשות. אבל בוא נעזוב גם את זה".

– האמנת שתוך שנתיים תגיע עם בני־יהודה למקום שני?

"חשבתי שיש לי קבוצה טובה, אבל לא האמנתי שנגיע עד לצמרת הגבוהה כל כך. השארנו מאחור קבוצות שהשקיעו הרבה יותר כסף מאיתנו, כמו מכבי חיפה, הפועל ומכבי ת"א. אמרתי להנהלה מהתחלה, שאם יתנו לי לעבוד כמו שאני רוצה, נגיע להישגים. אם הם לא ישימו מיכשולים לשוויצר, אז הם יצליחו".

מבין הבשרונות ששניאור חשף, משה אייזנברג זכה לכותרות השמנות ביותר. הכתירו אותו כנסיך. בן־טובים, המלך, יש רק אחד. היו גם טענות ששניאור מקדם את אייזנברג ומטפח אותו יותר מאחרים. שניאור: "אין לכך שום שחר. אני אוהב את כולם. הם כמו הילדים שלי. הנה לפני זמן קצר, דיברתי עם חזי שירזי ועודדתי אותו לקראת הבאות".

– למרות הכל נראה שלבני־יהודה אין מנהיג אמיתי תוצרת בית. היית צריך להביא את ניסים כהן והשגת את מישל דיין...

"נכון, חסר מנהיג שיקרין מאישיותו ויכוון את הקבוצה. יש את אהוד בן־טובים אבל הוא כבר מפסיק לשחק וחוץ מזה הוא בעמדה קדמית. מנהיג צריך לבוא מעמדת הקישור או ההגנה. בעמדה קדמית קשה לו להשפיע".

– בוא נעבור למשהו קצת פחות שמח: הפועל ת"א. היה לך חשש שהם עוד יירדו ליגה?

שניאור: "האמנתי שהם לא יירדו. יש שם שחקנים טובים מאד. קרה משהו שזיעזע את הקבוצה ואת זה אני אומר בלי להיכנס לעובי הקורה. מקום הקבוצה בכל מקרה הוא בצמרת הגבוהה".

– אתה מתכוון ליחסים העכורים בין השחקנים?

"אלו הקילקולים שצריכים לתקן. יש שם הרבה שחקנים טובים, שחייבים לדעת לחיות יחד. פשוט היה להם פנצ'ר השנה".

לפתוח דף חדש

שניאור מתכוון להחזיר למבחנים בהפועל ת"א (קבוצתו בעונה הבאה) את כל השחקנים המושאלים ולראות את הנוער. מתוכם הוא יעלה את הטובים לבוגרים ויחד עם הוותיקים ינסה לחלץ את הקבוצה מתוך היחסים והרמה המקצועית שבה היא שרויה. עבודה קשה בטח שיש לו. על העבר הוא רוצה למתוח קו. "לא רוצה לחקור, לא רוצה לדעת מה קרה עם שוויצר. אותי לא מעניינים שמות. אצלי ישחק מי שמגיע לו. כל אחד יידע את הזכויות והחובות שלו. נפתח דף חדש ונרוץ קדימה".

– שבתאי לוי, למשל, רוצה ללכת. נמאס לו מהפועל ת"א...

"הוא כבר לא רוצה להשתחרר. נכון, בהתחלה הוא אמר שרוצה שינוי, כי בהפועל ת"א הוא כבר לא מצליח להתבטא. הוא קיווה להצליח, אולי, בקבוצה אחרת. דיברתי איתו – ונכון לעכשיו הוא נשאר. נעשה מבחנים, יהיה לנו הקייץ מחנה אימונים בגרמניה ויהיה לי זמן לחשוב את מי להשאיר ואת מי לא. רק אז אקבע את הצוות שייצא איתי למלחמה".

– היו גישושים להביא את ניסים כהן להפועל ת"א?

שניאור: "תראה, אני הבאתי אותו לבני יהודה וזה היה מוצלח מאד. קשה לי להאמין שיתנו לו להשתחרר להפועל ת"א – אבל אם כן, אז אני בהחלט מעוניין".

– וסיני?

"אני לא רואה בעיה. סיני שחקן מספיק טוב כדי לדעת שניסים כהן רק יוכל לעזור גם לו וגם לקבוצה. כולם יגיעו להשגים גדולים יותר".

הגיל לא משנה

– גם בהפועל ת"א אתה הולך לבנות קבוצה, לתת קרדיט לצעירים?

"אם הוותיקים יראו רצון וישקיעו, אז אין סיבה שלא ישחקו. בסך הכל, הכי מבוגר זה אקהויז והוא בן 30. אם יהיו שחקנים צעירים וטובים, אז הם ישחקו. הגיל לא משנה אצלי".

– עד עכשיו לא ציפו ממך לקחת אליפות, כי דיברת על בניית קבוצה. בהפועל בוודאי ירצו תואר...

"לא מצפים ממני לאליפות בעונה הראשונה. בטח שלא בכל מחיר. אנחנו הולכים להעמיד את הקבוצה על הרגליים. גם מקום שני או שלישי יהוו הישג. בכל מקרה, מקום לא משיגים בהצהרות לפני העונה".

– אתה מרגיש כבר שובע מכדורגל?

"לפני שבע שנים עבדתי עם הנוער במכבי ת"א. מאד אהבתי את זה. אבל לצערי הרב, לא משלמים בנוער, לא מעריכים עבודה של מאמן שם. ואם אני כבר עובד, אז אני רוצה תמורה. הרי גם בנוער אתה חי במתח, בדיוק כמו בלאומית. רק ששם אין את הכותרות והרעש מסביב ואין גם כסף".

הסיפור עם נבחרת הנוער

– תבחרות נוער?

"לא רוצה. יש לי סיבה טובה שלא לרצות. אני לא אוהב את כל מה שנעשה סביב להתאחדות".

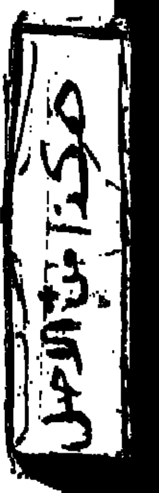
לשניאור יש הרבה בבטן על ההתאחדות. הוא לא אוהב משוא פנים. לפני הרבה שנים, כשאימן את הפועל חדרה, הציעו לו לאמן את נבחרת הנוער. שניאור הסכים. אפילו אמרו לו שיתכן ויחליף מאוחר יותר את מאמן הנבחרת דאז, מילובאן צ'יריץ'. אלא שלפני נסיעת הנוער להולנד, באו כמה מראשי ההתאחדות ו"הציעו" לו לצרף כמה שחקנים מטעם. שניאור היה המום. הוא סירב בכל תוקף. עד היום הוא סוחב את העניין הזה. קשה לו להבין את המנטאליות של העסקנים ואז הוא הולך ונרגע בשמיעת קטע קלאסית.

החלוצים, שלדעתו יזכרו בעתיד יהיו אייזנברג וגורדנה. למרות שאצל אייזנברג חלה ירידה בתקופה האחרונה, שניאור רואה בה ירידה זמנית בלבד: "כבר במשחק האחרון, הוא הבקיע שער יוצא מהכלל. אל תשכח שהוא עוד צעיר. בגילו, אלי אוחנה בקושי שיחק בהרכב של בית"ר ירושלים. אבל אין מה לדבר: אוחנה הוא שחקן".

הבעיה של שניאור בהפועל ת"א תתרכז, כמו תמיד, בהתקפה. הוא־חשב להביא את ארז שקרוקה, חלוץ הפועל צפרירים חולון – אבל עלייתה של חולון ל"לאומית" גנזה, כך נראה, את הרעיון.

למרות ששניאור לא ידוע במסעי רכש המוניים, השנה הוא יצטרך לשבור את הראש: האם להמשיך ולהמר על שבתאי לוי, גילי לנדאו, מיקי בן־שיטרית ותמיר לינהארט, או להחליף את הסוסים. למרות שקשה להתנבא, סביר להניח שהפועל ת"א תסיים בעונה הקרובה לפחות במקום אחד גבוה יותר מזה שסיימה העונה.

שניאור מקווה להתקדם 11 מקומות. אבל לא בכל מחיר. ■

הכדור הוא הגול

אבי מלך

לכדורגל חוקים משלו

תכלה שנה ומשחקיה – תכלה עונה ודיווחיה. כמו כל דבר בכדורגל הישראלי, יוצא גם מדור זה לפגרת קיץ, ומבטיח להתחיל מבעוד מועד באימונים לקראת העונה הבאה. אבל רק רגע, לפני שאני מניח את העט על השידה (מחוסר מקום על בגד הים), אני מוכן להצטרף לפסטיבל הסיכומים של העונה החולפת. את הניתוחים המקצועיים אני משאיר למקצוענים. צדקה מתחילה בבית, אומר הפתגם, ולכן תהיה תרומתי הצנועה בדק-בית שיתחיל מבית: מבט אל העונה הספורטיבית התקשורתית.

זה יהיה מבט אל העבר – עם כוונות לעתיד. בשורות הבאות תמצאו לקט של קלישאות כתיבתיות שחדר למדורי הספורט, לגלי האתר ולמירקע הטלוויזיה ובעונה שזה עתה הוציאה את נשמתה הפך ללחם-חוק כמעט בכל כתבה, ידיעה, דיווח. הבקשה לקראת העונה שבדרך: למצוא מה שפחות מהביטויים הנבובים הללו, המסמלים פחות ופחות דמיון, יצירתיות ומקוריות, ונראים יותר ויותר כשטיפת-מוח של מי שקרא יותר מדי עתונים ישראליים.

הנה רשימה ממוצעת של כתבנו, צבר כדורי, שיתבקש מעתה ואילך בידי המערכת לוותר על כל המילים, הביטויים והמשפטים המודגשים:

תיצ'קוק לא יכול היה לכתוב תסריט מותח יותר לדרבי של אתמול. אבל **לדרבי יש חדי חוקים משלו** ולכן שום דבר לא מפתיע בכך שקבוצות הפועל ומכבי בלפוריה לא יכלו זו לזו גם אחרי 90 דקות סוערות והמשחק הסתיים [illegible] לתוצאה, הוא יכול [illegible] 2-2.

דקה לפני שריקת הסיום, חשבה כבר קבוצת (מה זה? גם באנגליה אומרים The Arsenal team?) הפועל בלפוריה שהיא השיגה נצחון גדול על היריבה העירונית המושבעת. הכחולים הובילו אז 1-2 אבל שכחו כנראה שמשחק כדורגל נמשך 90 דקות. כדורגלני מכבי, לעומת זאת, ידעו היטב כי **הכדור הוא עגול**, וכך, בדקה האחרונה, פרץ **חלוץ-הסופת שלהם**, ישראל ישראלי, מימין, חלף על-פני מגן יריב, ומול השוער קלישאי שיצא מולו, לא נכשל, השווה את התוצאה וקבע 2-2. **הכדור פירפר בשיפולי חרשת** – שער לא מחוייב המציאות

הקישור של הפועל. הלה שלח רגל ומ-20 מטרים **הטיס כדור אדיר אל בין חיבורי הקורות.**

ובאמת, הפועל **החלה לתקוף מדקות הפתיחה** ונראה היה ששום דבר לא יעצור אותה בדהירתה, וכי היא תעשה זאת בגדול. ואכן, במחצית הראשונה באו התקפות של **הפועל גלים-גלים**, והכדורגלנים **בכחול-ירוק-זהוב-בז'**, עם פס לבן על הגרביים הניעו את הכדור **היטב מרגל לרגל ונראה היה** כי שער נוסף לזכותם הוא רק שאלה של זמן.

אבל מסתבר שקבוצת הפועל בלפוריה **סבלה מהעדר רגל מסיימת**. למרות הדקות הטובות לא הצליחו החלוצים הנרפים שלה **לתרגם את יתרונות לשפת השערים**, ומכבי בלפוריה ניצלה עובדה זו כדי להפוך את **הקערה על פיה**. כבר 5 דקות מן השריקה **למחצית היה** [illegible] מתרחש על כר הדשא, כאשר מוטה בן-[illegible] היתל בהגנת הפועל, תיעתע במגינו, והוכשל בתוך **הרחבה**. השופט **הורצי הורה ללא היסוס על** [illegible] הלבנה ואבי קרבי בעט ללא דופי [illegible]

[illegible] ניתן לאמר כי את המשחק אתמול אפשר **לחלק לשתי מחציות שונות**. בראשונה היתה זו הפועל **ששלטה ללא עוררין** אך הבהירה כי **ציפיות לחוד ומציאות לחוד**, ובשניה **נטלה מכבי את היוזמה**, ומעודדת משער השוויון שלה ניסתה אפילו לחולל סנסציה, אלא ששוער הפועל **הציל שער בטוח** בדקה ה-55 ו-8 דקות מאוחר יותר מנע עוד שער של מאת אחוז, כאשר **בזינוק מדהיב הדף** בעיטת-תותח לקרן הבלתי-מנוצלת.

[illegible] הכדורגל: **מי שלא מבקיע – סופג**. אותו [illegible] עשה לה בית ספר לכדורגל ולי[illegible] או[illegible] פרק בהלכות הבקעה כאשר בדקה

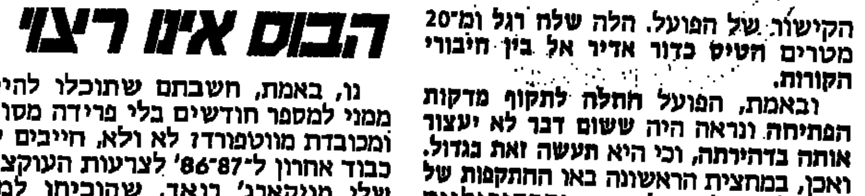
שנפל ומנע הכרעה בדרבי ואולי גם מנע מהפועל **לתקוע יתד בצמרת הגבוהה של הטבלה**.

זר לו היה נקלע למגרש בבלפוריה אתמול, לא היה יכול לזהות מי מבין הקבוצות **צועדת בבטחה בחלק העליון של הטבלה** ומי **נמצאת במרחק קטן מהקו האדום**. במכבי הצנועה זכרו כל העת שכל **משחק כדורגל מתחיל ב-0-0**, והשחקנים היו **נחושים בדעתם להילחם עד הדקה האחרונה**, למרות שכבר בדקה הראשונה **נפל שער לחובתם**, מרגלי יוסי יוסיפון, **אדריכל**

ה-77 **נגח בראשו** (מעניין במה נוגחים כל האחרים) **כדור מדויק אל מתחת לגופו המזנק** של סימן-דע, 2-1.

ואז, כאמור, **בא הפיניש המצויין** של מכבי, שקטע את **שרשרת ההצלחות** של הפועל. **ובעוד אנשי הפועל יורדים מן המגרש אבלים וחפויי ראש, נשפכה השמפניה כמים במחנה המכבי**.

(מתוך Fusball Total, הבדיקות של כתב ספורט. איורים: זיוי דיטל)

קוני נדבק לקו

זה היה השער הטראומטי השני שלו, השבוע

שחורי בישל את השער הראשון...

הבוס אינו רציו

נו, באמת, חשבתם שתוכלו להיפטר ממני למספר חודשים בלי פרידה מסודרת ומכובדת מווטפורד? לא ולא, חייבים לתת כבוד אחרון ל-87-86' לצרעות העוקצניות שלי מויקארג' רואד, שהוכיחו למרות ההפסד האומלל בחצי גמר הגביע לטוטנהאם (4-1) כי יש להם תשע נשמות – או לפחות כך אפשר להסיק מזה שהם סיימו את העונה במקום ה-9 בליגה...

הסיפור שחותם עבורי את העונה האנגלית שייך לחילופי המנהלים שהתרחשו בווטפורד מיד עם ירידת המסך על העונה. גראהם טיילור, האיש ששם אותנו על המפה, הלך לאסטון-וילה, ובמקומו הגיע המנהל שהביא את וימבלדון מהליגה הרביעית למקום ה-6 בראשונה תוך 5 שנים, דייב באסט.

אלטון ג'ון, הדירקטור המזמר של ווטפורד, הוא שהגה את רעיון מינויו של באסט [illegible] היה מבוקש גם במיין רואד (מנצ'סטר סיטי), החליט אלטון לא להתמהמה ונהג [illegible] שירות לביתו של באסט במוצאי השבת של גמר הגביע האנגלי. באסט היה [illegible] ונדהם למצוא את אלטון ממתין לו [illegible] כניסה לביתו. אבל אחרי שעה קלה, כאשר [illegible] סוכמו כל הפרטים והחתימה כמעט הושמה, התערב לפתע באסט ואמר: "רק רגע, יש עוד דבר אחד שאני רוצה שתדע. אשתי לא סובלת את המוסיקה שלך. תקליטי אלטון ג'ון לא נכנסים אצלנו הביתה".

"תירגע, דייב, זה לא נורא", חייך אלטון, "זה היה בדיוק אותו סיפור עם גראהם טיילור ורעייתו..." ■

מה היה/יהיה

טובי פולק

דורון ג'מצ'י מול איטלקי בפיראוס: מה עושים בשניות הגורליות?

השניות האבודות של צביקה שרף

אם רק היה יכול, היה ודאי צביקה שרף מוותר על כמה דקות חיים, ובלבד שיחזירו לו, בלי ריבית והצמדה, את כל אותן השניות האבודות שנלקחו ממנו בכמה מהרגעים הדרמאטיים שלו בקאריירה כמאמן כדורסל.

יש לו, למאמן נבחרת ישראל ומכבי תל-אביב (עד השנה האחרונה), רומן מדכא למדי עם שניות אבודות. אותן שניות שהיוו את המרחק הבלתי נמנע בין תהילה לשיכרון הניצחון. תהילת השניות האחרונות נפלה ברובה דווקא בידי מתחרהו בשנים הללו, רלף קליין. מי לקח את הגמר האירופי הראשון, בבלגראד, בשניות האחרונות? – רלף. מי לקח את הגמר האירופי בשטרסבורג בשניות האחרונות? – רודי ד'אמיקו. מי לא לקח את הגמר האירופי של השנה האחרונה בלוזאן? – צביקה שרף. מי לא לקח את הניצחון באורווה של אורטז? – צביקה שרף. מי לא לקח את הניצחון על הולנד בשבוע שעבר בשניות האחרונות? – צביקה שרף. מי לא השכיל להוביל את חניכיו לניצחון על מערב-גרמניה, אחרי שכבר הצליחו להביא להארכה? נכון, זה הוא. בראשית השבוע השלימה נבחרתו של שרף את המלאכה, כשסיימה את משחקי הבית המוקדם באליפות אירופה בהפסד לפולין. לא, לאו דווקא בשניות האחרונות. קורה.

נכון, תגידו שזה לא פייר, שאלה לא אותן קבוצות, שהלוזרים אינם אותם השחקנים. נכון. אבל המכנה המשותף הוא אחד, ואי-אפשר להתעלם ממנו: צביקה שרף. משהו רקוב בשניות האחרונות, בעיקר בניהול המשחק עליון אחראי בלעדית המאמן, ואין טעם לחזור על הקלישאה החבוטה שלא המאמן הוא המחטיא, אלא השחקנים שעל הפארקט. ואם בשחקנים עסקינן, אזי הלקחים עשויים להיות מעניינים: באותן דקות אחרונות של משחק ההפסד בגמר גביע אירופה בלוזאן, היו על המגרש חן ליפין ודורון ג'מצ'י – השניים שהיו על הגל הבטוח של מכבי לכל אורך העונה. לא באותן שניות גורליות. ומי לא שאל אז, מיד אחרי-שריקת הסיום, מדוע לא היו מיקי ברקוביץ' ומוטי ארואסטי על הפארקט, עם נסיונם הכבד, שאולי היו יודעים טוב יותר מה לעשות עם הכדור שניתן למכבי במתנה. השניים לא היו על הפארקט, והסוף ההוא ידוע. אבל, וזהו אבל מעניין, באורטז הסכימו רוב הפרשנים, המקצועיים בהם וגם אלה שבגרוש, שהעובדה שמיקי קיבל הרבה דקות באורטז, הרבה יותר מדי על חשבון קו האשראי הפתוח (אז, עדיין) של שרף, שהיה עדיין בתוקף – עובדה זו היא שהביאה בסופו של דבר להפסד המרגיז ההוא. אז בקיצור: כשמיקי היה – מכבי נוצחה בשניות גורליות, אולי גם בגללו; כשמיקי נעדר – מכבי שוב נוצחה, אולי מכיוון שלא היה.

בעניין מיקי והשניות האחרונות, יש לו, לשרף, רומן לא קצר. הוא למשל לא ישכח את צמד משחקי גמר הגמר-סל אותם ניהל כמאמן ה"אימפריה" שהיתה – הפועל רמת-גן, באפריל 1983. בראשון לא היה לו הרבה מה לעשות; מכבי של קליין היתה גדולה עליו ועל קבוצתו בכמה מספרים. בשני היו קרובים שרף ורמת-גן לניצחון, עם הפרש של 8 נקודות שתיים וחצי דקות לפני הדקה ה-40, עד ל... שתי שניות לפני שריקת הסיום, אז בא אותו רב (אז עוד לא היו שלוש נקודות) – וסגר למכבי את עניין האליפות. צביקה שרף לא ידע כבר אז איך להנחות את חבריו שיעצרו את מיקי – ואכל אותה. ב"מעריב" מיום ה-6.4.83 נכתב: "כדי להבין מה אירע להם, לכדורסלני הפועל ר"ג, בשלוש הדקות האחרונות, זקוקים כנראה הרמת-גנים לפסיכולוג. הסבר מקצועי, כנראה, בלתי אפשרי. לפתע, ללא סיבה נראית לעין, נעצרה רמת-גן, איבדה כדורים וביטחון, ושחקניה נראו כחבורה של אנשים עייפים המטפסים במעלה המדרגות עמוסים במזוודות כבדות..."

ובשבוע שעבר – מול הולנד, למשל, שיחק עדי גורדון כמו ראשון, לאורך רוב דקות המשחק, עד ל... אותן שניות מכריעות. אז כמובן היה על המגרש חן ליפין. לא שהאחרון משחק רע, אבל גורדון היה טוב יותר, ואולי היה מצליח לעשות יותר. למחרת היום, מול גרמניה, הצליח הצמד גורדון-ארי רוזנברג להביא באותן שניות סיום הארכה מול הגרמנים העדיפים, וכמעט אפילו לנצח בזמן החוקי. ולחשוב שבניגוד ללוזאן – מול הולנד היה לשרף טיים-אאוט, והוא אפילו השתמש בו. את התוצאות ראינו כולנו בשידור חי.

האימונים אשר מעביר צביקה שרף בקבוצותיו הם ללא ספק מהאימונים היותר מקצועיים של מאמנים בארץ, בכל קנה מידה. רק שההרגשה היא שמשום-מה, מסתיימים אימוניו של שרף שניות ספורות טרם זמנם, בטרם הספיק לתרגל את חניכיו במה עושים בשניות המכריעות. מי יחזיר לצביקה את השניות האבודות?

צביקה שרף: הלוח פרוס והיד רושמת. אבל הביצוע...

תחזית למחזור 41

1. אלטונה גייט – ריצ'מונד. בארבעת השבועות האחרונים השיגו האורחים 3 תוצאות תיקו. נראה שהשבת יופיע בטופס סימון שונה: 2,1.

2. בולין – סאנבורי. קרב בין מקומות ראשון ושני. בולין שעלתה השנה לליגה, נחלשה לאחר פתיחה מסחררת וככר לא ניצחה 3 מחזורים. גם יריבתה סיימה את שני משחקיה האחרונים בתיקו. משולש.

3. דונקאסטר – רינגווד סיטי. האורחים ירדו השנה מן הליגה הראשונה בויקטוריה ו־8 מתוך 14 הנקודות שלהם השיגו ברציפות בארבעה השבועות האחרונים. כנראה שהם החליטו לחזור לליגה הלאומית. 2.

4. נוקס־סיטי – אלביון. 2 הקבוצות סמוכות במקומן בטבלה. בשנה שעברה הסתיים המשחק ביניהן בתיקו 1–1. מאחר שאלביון חטפה רביעייה בבית בשנה שעברה, אנחנו מנסים 1.

5. דנדנונג צפון – מלבורן דרום. הביתיים בתנופה גדולה: נצחון 0–4 בחוץ בשבת שעברה, 1–4 בבית (נגד ריצ'מונד) לפני שבועיים, ונצחון 0–1 בחוץ לפני 3 שבועות. האורחת מדרום מלבורן לא תהווה בעייה. 2–2 בשנה שעברה ו־1 בטופס השבת.

6. אזורי – אוסבורן פארק. עברנו למדינת מערב אוסטרליה בה ניתנות 3 נקודות לנצחון. אולי בגלל שיטה זו, מעט מאד תוצאות תיקו. הביתיים בתנופה והשיגו מחצית מנקודותיהם בשלושת השבועות האחרונים. נוסיף ל־1 גם תיקו כמו לפני שנתיים (3–3).

7. באלגה – קוקבורן. משחק קשה לניחוש. הביתיים אומנם בתחתית, אך מפסידים באחרונה בתוצאות מינימאליות. האורחים שעלו השנה מהליגה השנייה, ספגו 3 הפסדים ו־12 שערים ב־3 השבועות האחרונים. משולש.

8. פרימנטאל – אתונה. גם משחק זה קשה לניחוש. שתי הקבוצות צברו 7 נקודות בשלושה הסיבובים האחרונים. אתונה הבקיעה בהם 14 שערים, מתוכם שתי שישיות. לפני שנתיים ניצחה אתונה 6–2 (!) השבת זה משולש.

9. ספירווד – קינגסווי. ספירווד היא האלופה הכמעט נצחית של מערב אוסטרליה. השנה, לאחר כמחצית הליגה היא עדיין במרכז הטבלה. אנחנו מאמינים שהם יחזרו לצמרת. 1–0 לספירווד לפני שנתיים, 1 בטוטו השבת.

10. סטירלינג – בייזווטר. סטירלינג היא האלופה מלפני שנתיים וגם השנה תיאבק על התואר. למרות הפרשי המיקום בטבלה, אסור לזלזל באורחים שנמצאים בתנופה: 3 נצחונות בשלושה המחזורים האחרונים. משולש.

11. קמבלטאון – וודבול. 4 המשחקים האחרונים בטופס הם מדרום אוסטרליה. הביתיים טרם הפסידו בבית, האורחים טרם הפסידו בחוץ. ננסה תיקו "סולו".

12. ליון גרנג' – סאליסבורי. הביתיים הפסידו 3 משחקים וזכו בנצחון אחר בחודש האחרון. האורחים זכו ב־2 נצחונות ותיקו וממוקמים בצמרת. 2,x מתאים ביותר.

13. פרה'הילס – אזורי. המארח[illegible] ניצחו בשני המפגשים בשנתיים הא[illegible] רונות ובארבעת השבועות האחרונ[illegible] שני נצחונות ושני הפסדים. אזורי, [illegible] נית האלופה מלפני שנתיים [illegible] רת. 1,x.

14. טורנס – פולניה. למרות [illegible] קומם הנמוך בתחתית, הביתיים [illegible] גים הפסדים מינימלים. [illegible] סולו שירשום 2. אנחנו מסמנים 1,[illegible] בנסיון לתפוש הפתעה.

דרום אוסט[illegible]
(לאחר 12 מ[illegible])

1. הלאס
2. סאליסבורי
3. וורביל
4. קרואטיה
5. פולוניה
6. פרה'הילס
7. קמבלטאון
8. ליון גרנג'
9. קמברלנד
10. טורנס
11. אזורי
12. סנטראל

מערב אוסט[illegible]
(לאחר 10 מ[illegible])

1. אתונה
2. סטירלינג
3. פרימנטאל
4. קינגסווי
5. אזורי
6. ספירוודי
7. ביזווטר
8. גוסנלס
9. קוקבורן
10. אוסבורן
11. באלגה
12. אינגלווד

• משחק חסר

ויקטוריה (ליגה ראשונה)
(אחרי 11 משחקים)

1. סאנבורי
2. בולין
3. רינגוודי
4. אלטונה־גייט
5. אסנדון סיטי
6. ווריבי
7. דנדנונג צפון
8. אלביון
9. נוקס־סיטי
10. ריצ'מונד
11. מלבורן דרום
12. דוקסטר
13. נונאוודינג
14. מלבורן

• משחק חסר

הנהג
עשה לך מנהג –
קח עמך חייל לדרך

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1	X		
2	X	X	
3		X	
4			X
5		X	
6	X		X
7		X	
8		X	
9	X	X	
10	X		
11			X
12		X	X
13			X
14	X		

שלשות – / כפולים 4 / טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1			X
2	X		
3	X		X
4		X	X
5	X		
6	X		X
7		X	
8		X	X
9	X	X	
10	X		
11	X	X	
12			X
13			X
14			X

שלשות – / כפולים 6 / טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1		X	
2	X	X	
3		X	X
4	X		
5	X	X	
6	X		
7	X		
8	X		X
9	X		X
10		X	
11	X		X
12	X	X	
13		X	X
14			X

שלשות – / כפולים 8 / טורים 256

לעשירים

משחק	1	x	2
1	X	X	X
2	X		
3		X	
4	X		
5	X		X
6	X		
7	X	X	X
8			X
9	X		
10	X	X	X
11	X	X	
12	X	X	
13		X	X
14			X

שלשות 3 / כפולים 4 / טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	1	x	2
1	X		X
2	X	X	X
3			X
4	X		
5	X		
6	X	X	
7	X	X	X
8	X	X	X
9	X		
10	X	X	X
11		X	
12		X	X
13	X	X	
14	X		X

שלשות 4
כפולים 5
טורים מלא [illegible]
טורים בשיטה המצומצמת [illegible]

משחק	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	2	2	2	2	2	2	2	2	2
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
7	x	1	2	1	2	x	2	x	1
8	1	2	x	x	1	2	2	x	1
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	2	2	2	x	x	x	1	1	1
11	x	x	x	x	x	x	x	x	x
12	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2	x,2
13	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
14	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2

תראו איזו גמישות

ביל וארנר, הכדורסלן האמריקני השחור מפנסילבניה, ששיחק אשתקד באנטיב הצרפתית והיה סגן מלך הסלים בליגה זו, איננו רק כדורסלן מחונן בעל יד "רכה" מכל טווח, הוא גם ספורטאי גמיש, בעל תכונות אתלטיות יוצאות מן הכלל.

צלם "מעריב" צביקה ישראלי קלט אותו ב"פוזה" שלא היתה מביישת מתעמל ברמה גבוהה, בעת שערך חימום אישי, לפני מבחן היכולת שעבר בהפועל תל־אביב בשבוע שעבר.

וארנר, 26, 1.99 מטר, בעל תואר ראשון בתקשורת, קיבל לדבריו שלוש הצעות מהנ.ב.א – ממילווקי, הקליפרס וקליוולנד – אך הוא מעדיף לשחק באירופה. לדבריו, מלבד להצעה להופיע בהפועל ת"א ("אני משתוקק לשחק כאן, בישראל, דווקא") יש בידיו גם הצעה לשחק באיטליה (בולוניה).

ארבעה ימים בישראל עשו לו משהו: "ישראל היא ממש אמריקה קטנה... למרות שהורי לא היו מעוניינים שאסע בכלל לכאן, מחשש למלחמות, התאהבתי בתל־אביב, ואשמח מאד לשוב אליה במהרה".

ברוריה ני

ביל וארנר: כדורסלן גמיש מאד (צילום: צ. ישראלי)

רמי שצפק: תקווה לישראל שעלתה

מהפך עם תקוות בהתעמלות הישראלית

שנים רבות, שלטה מחלקת ההתעמלות של הפועל חולון בענף היפהפה וספורטאיה זכו בדרך־כלל בכל תארי האליפות.

השנה, חל מהפך: מתעמלי מכבי ת"א זכו במרבית התארים, באליפות ישראל לנוער. עד לפני שנתיים, לא הפעילה כלל מכבי ת"א מחלקת התעמלות לבנים.

המאמן הבכיר נחום פיינשטיין, שעלה לישראל מברית־המועצות לפני 14 שנים, עבר מהפועל למכבי. אחרי שנים רבות, כמאמן לאומי ומאמן ביחידת המחוננים, נתקל פיינשטיין, לדבריו, ביחס לא נאות, חש שמנסים "לשים לו רגל" בהפועל, ופנה לכיוון אחר – מכבי ת"א. ילדים שהתאמנו בהדרכתו בחולון, נכנסו להסגר ועברו גם הם, יחד עמו למכבי ת"א.

באליפות ישראל לנוער שהיתה לא מכבר, קצר המאמן פיינשטיין את ההצלחה המרשימה הראשונה. פיינשטיין, ששפט בתחרויות ההתעמלות באולימפיאדת לוס־אנג'לס, אך מאז איננו שופט בישראל עקב סיכסוכים, הצעיד את חניכיו ממכבי ת"א לכמה תארי אליפות. אחד הבולטים באלופים החדשים היה רמי שצפק, 13 וחצי מאזור, שזכה בתואר עד גיל 16, כשצבר 55.85 נקודות. סגנו, גם הוא בן טיפוחיו של פיינשטיין, היה איילון כספי מהוד השרון עם 55.30 נקודות.

בדרגה 3 הוכתר אלוף ישראל התל־אביבי יואב אפרתי, שצבר 54.85 נקודות. בסיכום הכללי זכתה מכבי ת"א בתואר הקבוצתי עם 18 נקודות, לפני הפועל חולון, שניה עם 14 נקודות ועמק־יזרעאל במקום השלישי עם 8 נקודות בלבד.

גם זה קורה במירוצי מכוניות. בילי סימונס מאלאבאמה, לא הצליח למנוע ממכוניתו את ההיפוך המרהיב הזה, במירוץ שנערך במדינת אלאבמה. זה חלק מ"המשחק". (צילום א.פ.)

נשיקה חטופה

בוריס בקר, אלוף ווימבלדון, נלכד בידי צלם זריז, בעת שצפה במשחק טניס. תחילה נראה היה שהוא עוקב אחר כל תנועה של הכדור ולפתע, גחן בזריזות כדי להדביק נשיקת אוהבים לנערתו בנדיקטין. שובב, הבקר הזה...

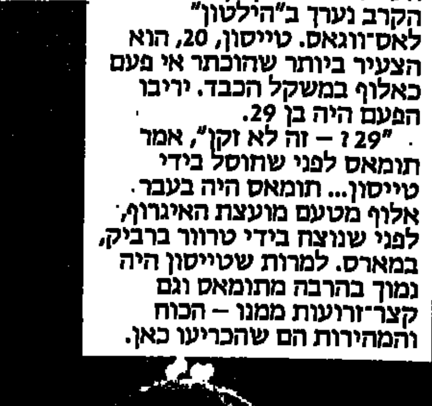
בקר ובנדיקטין (צילום: א

שוב האגרוף הזה

מייק טייסון הגן בשבוע שעבר על כתרו העולמי במשקל כבד כשניצח בנוק־אאוט טוכני בסיבוב השישי את פינקלון תומאס. הקרב נערך ב"הילטון" לאס־ווגאס. טייסון, 20, הוא הצעיר ביותר שהוכתר אי פעם כאלוף במשקל הכבד. יריבו הפעם היה בן 29.

"29? – זה לא זקן", אמר תומאס לפני שחוסל בידי טייסון... תומאס היה בעבר אלוף מטעם מועצת האיגרוף, לפני שנוצח בידי טרוור ברביק, במארס. למרות שטייסון היה נמוך בהרבה מתומאס וגם קצר־זרועות ממנו – הכוח והמהירות הם שהכריעו כאן.

שחקן בייזבול צעיר זה מבאלטימור, הפגין אומץ לב בלתי רגיל בנסיונו לקלוט את הכדור, במהלך משחק בין בתי ספר בעירו. בזינוקו הוא פרץ את הגדר ונחת בין שתי מכוניות חונות. הוא לא הצליח לתפוס את הכדור. למזלו לא נפצע קשה, למרות שנחבט בראשו. לאחר שקיבל טיפול רפואי שוחרר לביתו. (צילום: א.פ.)

את האשה לא ניתן היה להכניע

בעוד כדורסלני נבחרת ישראל מתנזרים בימים אלו מתענוגות הקיץ ומזיעים באליפות אירופה ה־25 באתונה, מנצלים כדורסלני הנבחרת לשעבר כל רגע פנוי לבילויים, ו"כיופים" שאין להם מהסוג הזה כל השנה.

בשבוע שעבר ירדו כמה "אקס"־כדורסלני־נבחרת לאילת: מוטי ארואסטי, עמוס פרישמן, חיים זלוטיקמן, ג'ון ויליס, דני ברכה, ועוזר המאמן הלאומי לשעבר, משה ויינקרנץ והשתתפו במשחק ראווה בכדורסל שחנך את הקאנטרי קלאב החדש במלון הספורט.

הכדורסלנים גילו גם כושר מצוין במשחק כדורמים. מי שהפתיעה במיוחד היתה נורית ארואסטי, ששימשה שוערת וקשה היה להכניעה.

הכדורסלנים – בבריכה. משמאל: ג'ון ויליס, חיים זלוטיקמן, המאמן משה ויינקרנץ, עמוס פרישמן מוטי ונורית ארואסטי

אליפות אירופה פינת הבול: ואליפות איטליה

לרגל אליפות אירופה בכדורסל הנערכת עתה באתונה הנפיקה יוון שלושה בולים בערכים 22, 25 ו־130 דראכמות. המשחקים נערכים כידוע בהיכל הספורט החדש הנקרא "איצטדיון השלום והידידות" שבו 14,500 מקומות ישיבה.

איטליה הנציחה את זכייתה של נאפולי באליפות הכדורגל שלה לעונה זו בבול שערכו 500 לירטות. הכדור הוא שקוף ובתוכו נראה נוף אופייני לנאפולי וסמלה של "להקת מאראדונה".

אליעזר בן

NAPOLI
CAMPIONE D'ITALIA
1986-'87
ITALIA 500

הבול האיטלקי

פיטר בארנס: חיים חדשים, ממש כמו עוף החול

„הבן החוטא, חזר למוטב"

כך כינו במנצ'סט... של
פיטר בארנס למ... של
ה„סיטי" ■ העבר...
סגרה מעגל בקר...
רצופת העליות ו...
סיפורו של אהוב...
הספורט בטלויזי...

מאיר בלייך (לונדון)

לפני שיצאתי ללונדון הייתי אחד ממאות אלפי הישראלים המכורים לתוכנית הטלויזיה „משחק השבוע" של יום חמישי. כאשר נחתתי בעירן של טוטנהאם וארסנל העברתי את נאמנותי ל„משחק היום" של הבי. בי. סי., המשודר במוצ"ש ול„משחק הגדול" של רשת הטלויזיה העצמאית, שמועד שידורו ביום א' בצהריים. בשתי התוכניות הבריטיות, כמו באחותן הישראלית, דחסו המפיקים למשדר אחד, הנמשך פחות משעה, את הדקות המשובחות שנראו בשלושה משחקים, לפחות. היתה זו השיטה המוצלחת לטעום מן המיטב של הכדורגל האנגלי, להמשיך ולחיות באשלייה שגם תשעים דקות, בכל משחק, מהנות באותה מידה. במציאות, התאכזבנו לא אחת.

משום־מה, מפיקי תכניות הספורט בשתי הרשתות, מעדיפים לשדר משחקים חיים בלבד. על פי ההסכם החדש שחתמו עם ההתאחדות האנגלית בכדורגל אנו זוכים להקרנתם של 16 משחקים חיים בעונה, בעוד שהתקצירים כמעט שנעלמו. כך גם האשלייה. לעיתים אפילו מתפתים לתפוס עיתון או ספר ולהסתפק במבטים חטופים לעבר האקרן.

בקשה לפיצויים

המשחקים המשודרים במלואם מתקיימים בימי א', כדי שלא לגזול צופים מהיציעים, במגרשים האחרים, ביום המשחקים הקבוע באנגליה – שבת. אלא שהקבוצות המארחות את המצלמות, הן המפסידות. ליברפול שאירחה למשל את צ'לסי (0–3), בדצמבר, הגישה לוועדה המיוחדת בקשה לפצותה על הקרחות שנראו אז ביציעיה. גם ארסנל, שהוליכה את הטבלה בינואר, לא שיכנעה את אוהדיה לבוא ל„הייבורי" כאשר שיחקה מול קובנטרי – ומשחק זה שודר בטלויזיה. רק כ־17 אלף צופים באו לראותה במשחק הזה, בו סיימה בתיקו־אפס מאכזב, בעוד ממוצע הצופים שלה, היה העונה כפול מן המספר הזה. לא הקור מקפיא העצמות הוא שהבריח את הקהל. עובדה: בשבת שלפני־כן באו 35 אלף איש ל„מיין רוד" לראות את מנצ'סטר סיטי מול ליברפול (0–1) וכמספר הזה ראו אז את אברטון מול שפילד וונסדי (2–0).

בשבת ההיא היו יותר מדי אירועים מעניינים, כדי שמישהו יעיף מבט מקיף יותר לעבר מעלליה של מנצ'סטר סיטי שנלחמה בירכתיים. מי שבכל זאת היה עושה זאת, היה מגלה שם סיפור פיקנטי, על שחקן שעשה את הופעת הבכורה המחודשת שלו במדיה הכחולים של הסיטי – כדורגלן שנרכש ב־30 אלף ליש"ט בלבד.

בנו של כוכב

פיטר בארנס, שרכש מעריצים רבים בקרב צופי־הכדורגל־בכורסא, בזכות הוירטואוזיות שלו, חזר לקבוצת נעוריו. קיצוני קלאסי, קל רגלים, אמן הכידרור, מבריק – הם רק כמה מהסופרלטיבים שהודבקו לכשרון הזה. אלא שהחלוץ המבריק נעצר בכל מיני תחנות במהלך הקריירה שלו. לעיתים תפס כותרות מחדש, כאילו זכה בחיים מחודשים כעוף החול, ואחר כך שוב באה השקיעה.

רק בן 29 ומפתיע הדבר, כיוון שנדמה שהיה תמיד איתנו. אביו, קן, היה אחד מכוכבי מנצ'סטר סיטי בשנות החמישים והבן צמח יחד עם המועדון. בן 20 הוצב פיטר, לראשונה, בהרכב הלאומי. שנתיים אחר כך, ב־1979, רכש אותו רון אטקינסון, תמורת 650 אלף ליש"ט, עבור ווסט ברומיץ'. כאשר עבר ללידס, החלו הדברים להתגלגל בכיוון הלא נכון. גיחה לסביליה הספרדית, התבררה כמקח טעות והגעגועים של רעייתו למולדת – החזירוהו ללידס, אולם שם לא הצליח לעלות על נתיב ההצלחה. שוב התברר לו שקיצוני „טהור" הוא בבחינת מותרות בכדורגל המודרני. המאמנים רוצים שיזכה בכדור ולא יצפה לשרות שיתנו לו חבריו. בארנס לא הצליח להסתגל לתנאים החדשים.

כאשר נמכר לקובנטרי שהתמחתה בשנים שחלפו במלחמה נגד הירידה, קשה היה להאמין שהתמונה תהא שונה. בקבוצה לוחמת אין מקום לרקדנים. היה זה רון אטקינסון שחילץ אותו מיסוריו. תמורת 30 אלף ליש"ט בלבד החזירו לעיר הולדתו, אל היונייטד. היה זה בתחילת עונת 1985/'86, כאשר „השדים האדומים" השיגו עשרה נצחונות רצופים. בארנס נטל חלק בהילולה והיו עתונאים רציניים, שכבר שלחוהו חזרה לנבחרת.

כאשר שאלו את אטקינסון כיצד חולל את השינוי, ענה: „פשוט נתתי לו לשחק".

מעלות וחולשות

אלא שהמרכבה הדוהרת של מנצ'סטר יונייטד נתקעה – וכך גם בארנס. אטקינסון פוטר והמאמן החדש, אלכס פרגוסון, חיפש קונה לחלוץ הלוקסוס שברשותו. כאשר מנהלה של ה„סיטי", ג'ימי פריל, הסתכסך עם כוכבו הצעיר פול סימפסון, מיהר לפנות לשכנים מעבר לרחוב. פיטר בארנס שב הביתה. „הבן החוטא החוזר למוטב", כינו כתבי הספורט את הכוכב. מאז פראנסיס לי, קולין בל ומייק קוריגן, לא ייצרה מנצ'סטר סיטי כוכבים רבים – אם בכלל. במשחק נגד ליברפול הפגין איפוא בארנס את מעלותיו, אך גם חשף כמה מחולשותיו. כמה פעמים פרץ את הגנת ליברפול, כאילו איש לא ניצב שם, אבל גם נכשל במסירה המסיימת.

שובו של פיטר בארנס ל„מיין רוד" סגרה את המעגל. האם ישחזר את הימים הטובים שידע שם, או שיהיה זה סיום עגום לכשרון שלא הצליח להבריא – רבים זוכרים בהנאה את הרקות שלו בטלויזיה, כאשר תודות לעורכים הטובים ראינו אותו בגדולתו. החזירו את שידורי הקטעים אל הטלויזיה וכך יגדל הסיכוי שנוכל לצפות בו שוב...